உள்ளம் பிணிக்கும் தோற்றப் பொலிவுடையன். கேட்டார் செவி குளிரும் வீரப் புகழ் உடையன். ஆடவரும் அவாவும் அகன்ற மார்பும், பணைத்த தோள்களுமுடையன். இத்தகு அழகின் வயப்பட்டு நுகர விரும்பும் மகளிர்க்கு இன்பத்தை அளிக்கும் எழிலோன். எனினும் அவர்தம் இன்பத்தின் வழியே சென்று அழிக்கும் பொறி வழிச்செல்லாது, ஐம்பொறிகளையும் வென்றடக்கும் விறலோன். 'ஒளியார்முன் ஒள்ளிய ராதல் வெளியார்முன், வான்சுதை வண்ணங் கொளல்' என்ற பெருண்மையை நன்குணர்ந்து, அறிவுடையார்மாட்டு அறிவுடைமை காட்டியும், அறியாதார்மாட்டுத் தானும் அறியாமைப்பட்டிருந்தும் ஒழுகும் உலக அறிவு வாய்க்கப் பெற்றவன். தொன்றுதொட்டு அழியாது வருகின்ற சிறப்பினையும், யாவராலும் வெல்லுதற்கியலாத அமைப்பினையும் உடைய தொல் இலங்கையின் பெயர்தாங்கிய மாவிலங்கையைத் தலைநகராக உடையவன். புகழ்வாய்ந்த அரசர் பலர் தோன்றிய ஒவியர்குடிவழி வந்தவன். 'நல்லாண்மை என்பதொருவற்குத் தான்பிறந்த, இல்லாண்மை யாக்கிக் கொளல்' என்ற குறண்மொழிக்கிலக்காய், தன் குடியிற் பிறந்தார் புகழெல்லாம் தன்னதாக்கொண்டு குடிவிளங்கநின்ற தகைமையோன். தமிழர் குடிசிறக்க வந்த முடியுடை மூவேந்தரும் கடையெழுவள்ளல்களும் பெற்ற புகழை உலகமெல்லாம் விளங்கும்படி தானே பொறுத்த மேம்பாடு உடையவன். உண்டாயிற் பதங் கொடுத்து இல்லாயின் உடனுண்ணும் இல்லோர் ஒக்கற் றலைவன். இவ்வகைச் சிறப்பெல்லாப்கொண்டு, எங்கள் பிடியினைப் போக்கிக் களிற்று நிரைகளோடு தேரினையும் உவந்தளித்த வள்ளலே, நல்லியக்கோடன் எனும் பெயருடையான். அன்னான்பால் நீவிர் செல்லுதற்குரிய வழியினை அறிவிப்பல். மகிழ்வுடன் ஏகுவீராக.

எயிற்பட்டினச் சிறப்பு :—முதலிலே, நெய்தல் வளமிகுந்த அவனுடைய பட்டினம் காண்பீர்! ஆங்கே திரை எற்றிப் பொருகின்ற நீலவானையொத்த கடல்.

அதன் கரையிடத்தே நிலவுக் குவித்தன்ன வெண்மணல் பரப்பு. அன்னத்தையொப்பத் தாழை பூத்து விளங்கா நிற்கும். பொன்னென்று கண்டார் மருளச் செருந்தி செறிந்து தோன்றும். நீலமணியோவெனக் கழிமுள்ளி ஒளியுடன் நிறைந்து காணும். நித்திலமொத்த அரும்பு களையுடைய புன்னை மரங்கள் செழித்தோங்கிக் காட்சி தரும். அதன் பின்னர் அழகிய வைப்பினையும், எயிலாற் சூழப்பட்ட குளிர்மிகு பொய்கையையும் உடைத்தாய எயிற்பட்டினம் அணுகுவீர்.

அவண் திருமுகத்துச் சேயிழையாராகிய நுளைச்சியரால் அரிக்கப்பட்ட தேட்கடுப்பன்ன நாட்படுதேறலைப் பரதவர் விழைந்து மாந்துவர். அவ்வூரிடத்தேயுள்ள கிடங்கில் எனும் ஊரின் அரசனொருவன் உளன். அப் பெருந்தக்கானை நின் மகளிரொடு பாடிச் செல்வீராயின், மனைதொறும் மனைதொறும் மகிழ்ந்து கொடுக்கும் சுவை மிகுந்த மீன் சூட்டினைப் பெறுவீர்கள் !

வேலூரின் சிறப்பு :—அடுத்துச் சென்றீராயின், முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையிற்றிரிந்த பாலைத்தன்மையுடைய அவனது வேலூரினை அடைவீர் ! ஆங்கே அவரையானது பவழம்போலப் பூத்து விளங்கும். காயாக்கள் மயிலின் கழுத்துப்போன்று அழகுறத் திகழும். முசுண்டை வெண்பஞ்செனப் பூத்துநிற்கும். செங்காந்தள் கைவிரலையொத்த வடிவினவாய்ப் பரந்துவிளங்கும். நெடிய வழிகளெல்லாம் இந்திரகோபம் இயற்கையழகுடன் பொலிவுறும். இல்லிருந்து நல்லறஞ்செய்யும் தலைவிக்குத் தலைவன் வருங்காலத்தை யுணர்த்துதல்போல, தமிழ் முருகனின் தனிவேல் நுதிபோலப் பூத்துவிளங்கும் முல்லை பரந்துள்ள வேலூர் உளது. அவண் உறைகின்ற மக்களிடத்து அவ்வரசன் புகழைப்பாடிச் செல்வீராயின், எயினர்தம் மகளிரால் அடப்பட்ட இனிய புளிங்கறிச் சோறும் ஆமானினது சூட்டிறைச்சியும் பெற்று அழிபசி கெட உண்ணுவீர் !

ஆமூரின் சிறப்பு :—அவண் பெயர்ந்து ஏகுவீராயின், மருதவளம் பழுநிய அவனது ஆமூரைச் சேர்வீர்! மணங் கமழ் பூக்களால் தொடுத்த மாலையேபோன்று நிரலே பூத்துப் பொலிவுறும் காஞ்சிமரங்கள் உள. அதன் கொம்பரில் தங்கி, உறுமீன் வருமளவும் நெடிதிருந்து, புலவுக் கயலெடுத்த அழகுமிக்க சிச்சிலிப்பறவை உறைந்து வரும். வெள்ளிய மதியைக் கரும்பாந்தள் சென்று கவ்வுதல்போல, வெண்டாமரை மலர்களிலெல்லாம் வண்டொழுங்கு சென்று கொங்கினை ஆராயும் காட்சி நிறைந்து விளங்கும். விளைகழனியும், குளிர்கிடங்கும், அகன்ற அகழும் மிகுந்துள்ளதோடு ஊடியும் கூடியும் வாழும் இன்பவொழுக்கம் சான்ற மக்கள் வாழ்வர். அவர்கள்பால் இவ்வள்ளலைப் பாடிச் செல்வீராயின், உழவர் மகளிர் உள்ளிருந்து தம் பிள்ளைகளைக்கொண்டு தம்மனைவரையும் போகாது விலக்கி, அமலை வெண்சோற்றை, ஞெண்டும் பீர்க்கும் கலந்த கலப்புடனே உண்ணத்தருவர்.

தலைநகர்ச் சிறப்பு :—இத்துணையன்பும் விருந்தோம்பும் பண்பும் நிறைந்த மக்களைக்கண்டு களைப்புத்தீர்ந்து செல்லுவீராயின், அவனது மூதூரைச் சார்வீர்! அஃது மிகத் தொலைவுடைத்தன்று; மிகவும் அண்மையதே. மயங்காது விரைவிற் சென்றடையலாம். ஆங்கே விழா இடையறாது நிகழும். விண்முட்ட ஓங்கிய அவன் இருக்கைநகர் உளது. அடையா நெடுங்கதவும் அஞ்சல் என்ற சொல்லும் உடையனாய் ஆங்கே வீற்றிருப்பன், இல்லோர்சொன்மலையாகிய நல்லியக்கோடன். இயல், இசை, நாடகம் எனும் முத்தமிழ்க்கலையை எடுத்துக்காட்டி அறிவு விருந்தளிக்கும் புலவர்குழாமும், இருசெவி குளிரவும் இருகண் விருந்தயரவும் இன்னிசை அளிக்கும் பாணரும் கூத்தரும் சூழ்ந்து புகழ, பன்மீன் நடுவட் பான்மதி போலப் பெருமையுடன் அமர்ந்திருப்பன். பரிசில் மாக்கட்கு வரிசையறிந்து நல்குதலும், வரிசையறியாதே ஏனையோர்க்கும் வழங்குதலும் இடையறாது நிகழ்தலைக்காணலாம். இதனால் பிறரிடத்து நில்லாமல்போகின்ற புகழ் என்றும் நின்று நிலவுகின்ற நல்லியக்கோடன் எனும் வள்ளியோன்.

இவன்பால் மகளிரொடு சென்று வணங்கி, இலக்கணம் யாவும் நன்கமைந்த நல்யாழை இசைநூல் கூறுகின்ற முறையாலே குரல் குரலாக நிறுத்திப் பண்எழுப்பி, "அரசே! ஈயேன் என்றல் மிகமிக இழிவுதருந் தகையது என்பதை யுன்னிப் பலகாலும் குவித்த கையினையுடையை. மக்களுடைய கட்கினியனாதலினும் செவிக்கினியனாதலே சிறப்புடைத்தெனக் கருதி, இளையர்க்கு எறிதற்பொருட்டு மனமகிழ்ந்து கொடுத்த வடுவழுந்தின அகன்ற மார்பினையுடையை. உழுவார் உலகத்தார்க்கு ஆணி என்பதும், உழவினார் கைம்மடங்கின் உலகில்லை என்பதும் 'சுழன்றும் ஏர்ப் பின்னது உலகம் அதனால், உழந்தும் உழவே தலை' என்பதும் நன்கு தெரிந்து, குடிபுறந்தரூஉம் செங்கோலினையுடையை. வையங்காவலர் வழிமொழிந்தொழுகவும், போகப்வேண்டிப் பொதுச்சொற் பொறாது, அரசர்க்கெல்லாம் வெம்மை பயக்கும் வேலினையுடையை," என்று நீ சில புகழினைக் கூறுவாயாக. அவை சென்று அவன் செவிப்புகா முன்னரே, இன்மொழிகூறி எதிர்கொண்டழைத்து, இருக்கைதந்து, மாசில்லாத மெல்லிய உடையினை உடுக்கப் பண்ணி, வழிவருத்தந்தீர அரவு வெருண்டன்ன அருந்தேறல் நல்குவன். அவ்வளவன்றி, மடைநூல்நெறியிற் றப்பாத பல்வேறு அடிசிலை, செங்கதிர் ஒளியையும் இகழும் செம்பொற்கலத்தே கொடுத்து, நும்பால் பிணித்த அன்பினால் தானே நின்று உண்ணப் பண்ணுவன். அம்மட்டோ! பரிசில் நீட்டிப்பன் எனக் கவலற்க. ஒருநாட் செல்லினும் இருநாட்செல்லினும் பலநாட்பயின்று பலரொடு செல்லினும் தலைநாட் போன்றே விருப்பமுடையனாய்ப் பரிசில் தரும் பான்மையோன். முதலிலே, மூவேந்தர் மன்னும் அரண்களை யழித்து அவ்விடத்துப்பெற்ற பொருளை, வறுமையான் நலிந்து இவன்பால் நயந்து வந்தோர்க்கும் பாணர்க்கும் குறைவற அளித்து மகிழ்வன். அவர்களைப் போக்கியபின், படைவீரர்கள், வென்றியால் கொணர்ந்த வளவிய செல்வத்தை, கைவினை முற்றிய தச்சரால் அழகுபெறச் செய்யப்பட்டுப் பாகரால் ஏறிப் பார்த்து, உண்மை ஒட்டம் உண்டென்று

கண்ட தேரினை, அதனைச் செலுத்தும் பாகரோடு கொடுப்ப தன்றியும், களிறும் பரியும் கணக்கில் பல் அணியும் பரிசிலாகத்தந்து அன்றே விடுப்பன். ஆகலின் அவ்வள்ளன்மை மிக்கானை இப்போழ்தே சென்றடைந்து நும் வறுமை ஒழிவீராக,' என்று பாணன் ஆற்றுப்படுத்தித் தமிழ்நாட்டில் இனவுணர்ச்சியையும் தன்னலமற்ற தன்மையையும் நிலைபெறுத்துதல் கண்டு உணர்வு பெறுவோமாக.

உவமை நலம்: பண்டைப் புலவர்பெருமக்கள் உவமையழகின்றி ஒரு பாடலேனும் பாடினரல்லர். அகப் பாடலினும் புறப்பாடலினும் உவமைகள் சிறந்து விளங்குதல் இயல்பே. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், உவமை இன்றியமையாது வேண்டற்பாலது என்ற கருத்தினராவர் என்பதை உவமவியல் எனத் தனியே ஒன்றை வகுத்துள்ளமையால் அறியலாம். இவ்வுவமை உள்ளுறை யுவமை ஏனையுவமையென இருகூறுபடும். உள்ளுறையுவமை, மிகுதியும் அகத்துறைப் பாடற்கண் சிறந்து விளங்கும். அஃதேபோன்று ஏனையுவமம் எனப்படும் வெளிப்படையுவமம், புறப்பொருட்கண் மிகுதியும் எடுத்தாளப்பட்டிருப்பதை உணரலாம். இற்றைநாளில் தொல்காப்பியர் கண்ட உவமையே பலவாறாக விரிவடைந்து பிறமொழிப் பெயர் தாங்கித் தமிழ்ப்புலவர் மதியை மயக்கி நிற்கின்றன. சிலர் தொல்காப்பியர் உவமைவிரி கூறினாரில்லையெனக் குறைகூறி, வடமொழியைப் பெருமைப் படுத்தா நிற்பர். அவர் கூற்றுப் பொய்ம்மையாம என்பது 'உவமை யென்னும் தவலருங்கூத்தி பல்வகைக் கோலம் பாங்குறப் புனைந்து......' எனும் நூற்பாவால் தெளிவுறும். பழந்தமிழ் இலக்கணம் நன்கறியாது செந்நாவன்மைத தீந்தமிழ்ப் பேராசிரியனைக் குறைகூறத் துணிபவர், வான்முட்டப் புகழ் கொண்டிலங்கும் வள்ளுவப் பெருந்தகையைப் பிற்காலத்தவர் எனப் பிதற்றுமொழி பகரும் சிறுமதியுடையார்க்கு ஒப்பாவர் என்பதற்கு ஐயமுண்டோ? இவர்கள் கடல்போலப் பரந்த தமிழ் மொழியைத் தம் மொழியொடொப்பாகாதெனக் கருது

தல், 'கூவலாமை குரைகடலாமையைக் கூவலோடு ஒக்குமோ கடல்' என்றல் 'போலாகுமேயன்றி, வேறு என்னும்? இச்சிறுபாணாற்றுப்படைக்கண் புலவர் நத்தத்தனார், கற்போர் கருத்தை இன்புறுத்தும் நுட்பமான உவமைகளும் உருவகங்களும் பல்லிடத்தும் கூறியிருப்பினும், அவையனைத்தையும் இவண் விளக்கிப்போதல் இயலாமையின், சிறந்த மூன்றினைமட்டும் குறிக்கின்றோம்.

பரிசில் பெற்ற பாணன் ஆற்றுவழி கூறுமிடத்து மருதவளம் மிகுந்த ஆமூரைச் சுட்டுகின்றான். ஆண்டு ஓர் உவமையினை நாட்டி உணர்வை எழுப்பும் திறனை,

வள்ளுகிர் கிழித்த வடுவாழ் பாசடை
முள்ளரைத் தாமரை முகிழ்விரி நாட்போது
கொங்குகவர் நீலச் செங்கட் சேவல்
மதிசே ரரவின் மானத் தோன்றும்' (௧௭௨-௧௭௫)

எனும் அடிகளால் காணலாம். புலவர் உவமை கூறுகின்ற இரண்டு பொருளைத் தனித்தனி எடுத்து உரிய இயல்புகளைப் புலப்படுத்தி ஒப்பிடுவர். இவண் தாமரை வெண்மையா செம்மையா என்பதைச் சுட்டாது, பசிய இலை, முள், தண்டு முதலியவை கூறி, வண்டு நீலநிறமும், சிவந்த கண்களும் உடைத்தாய்த் தேனுகரச்சென்றது என்பதை இயற்கையொடு பொருந்தக் கூறினார். உள்ளுவதெல்லாம உயர்வே உள்ளும் பண்புடையராதலின், நிலத்தின் நிகழ்ச்சியைத் தெளிவுறுத்த, வானை நோக்கினார். வெண்திங்களை அரவுசேர்தல் கண்டார். இஃது உலகோர் யாவரும் அறிந்ததென மகிழ்ந்து பொருந்த உவமித்து, வெண்திங்கள் என்ற உவமையால் வெண்டாமரையையும் நீலவண்டு என்ற பொருளால் கரும்பாந்தள் என்ற உவமையையும் உணர்த்தியமை வியத்தற்குரியதாம்.

இவ்வாறே, மணிவாசகப் பெருந்தகையும் பொருட்கண் ஒரு பண்பை மறைத்து உவமைமுகத்தான் கூர்ந்தறியச்செய்யும் திறல் உடையார் என்பதை ஈண்டுச் சுட்டுதல் மற்றொன்று விரித்தலாகாதாம். அஃதாவது, 'ஈசற்கி

யான் வைத்த அன்பினகன்று..........' என்ற திருக்கோவைச் செய்யுளில், தலைவியின் கண்ணை ஈசற்கு உவமித்துக் காட்டுகின்றார். இப்பாடலுக்கு உரையெழுதப் பேராசிரியரின்றேல் இவ்வுவமையினை அறிந்துகோடல் மிக அரிதாம். என்னை? 'கண்ணிற் கியல்பு கசடறக் கிளப்பின், வெம்மை கருமை செம்மை யகலம், நீளம் ஒளியென நிகழ்த்துவர் புலவர்' எனும் கண்ணின் இலக்கண முறைப்படி ஆராய்கின்ற காலத்துச் செவ்வரிக்கு உவமை காணவில்லை. மணிவாசகப் பெருந்தகையைக் குற்றம் சொல்ல ஒருப்படுவரோ? மாட்டார். 'அவன் தோளிற் பூசத்திருநீ' றென்றதனால் செம்மையும் கூறிற்று என்றார். எவ்வாறெனின், செம்மேனிப் பெம்மான் தோளில் வெண்ணீற்றைப் பூச, இடையிடை செம்மை புலப்படுமன்றோ? அஃதே செவ்வரிக்கு உவமையாம் எனத் தம் நுண் மாண் நுழை புலத்தால் கண்டு நமை மகிழச் செய்தமை மறக்கற்பாலதோ?

இனி, கற்போர் உளம் சலிப்புறுவண்ணம் பிறிதோரிடத்து அமைத்துள்ள உவமை நலங்காண்பாம். அஃதாவது,

'கடவுள் மால்வரை கண்விடுத் தன்ன
அடையா வாயில் அவனருங் கடை' (௨0௫-௬)

என்பது. இவ்வுவமை, நல்லியக்கோடன் தலைநகராய மூதூர்க்கண் அமைந்த அரண்மனைக்குக் கூறப்பட்டது. ஈண்டுப் புலவர் வள்ளலது வானளாவ உயர்ந்து, உயர்வுக்கொப்ப வாயிலமைந்து, அடையாத வாயிலையுடைத்தாய் இலங்குவதாகிய கோயிலை அண்ணாந்து நோக்கினார். இறும்பூதெய்தி உள்பொருளை உவமைகூற எண்ணி யாண்டும் அறிவுக்கண்ணைச் செலுத்தினார். உயர்ச்சிக்கு உவமையாகக் கூறத்தகுவது உமையொருபாகனுறையும் இமயமெனக்கண்டார். ஆனால், உயர்ந்த வாயிலுக்கு உவமிக்க அதனுள் ஒன்றும் அமையவில்லை. என் செய்வார்! கற்பனையின் எல்லையடைந்தார்! இமயம் ஒரு கண்ணை விழித்துப் பார்த்தாலொப்ப உயர்ந்த அடையா வாயிலெ

னும் உவமை தோன்றிற்றெனின், அவர் உள்ளம் அடைந்த மகிழ்ச்சியினை யாவரே கண்டார்? இத்தகு சிறந்த உவமையினைக் கண்டு இன்புறும் நம்மினும் பேறு பெற்றார்தாம் யாவரே?

இறுதியாக, ஓர் உவமை கூறி நிறுத்துவாம். பாணன் கையில் கொண்ட யாழின் இலக்கணந் தெரிக்குமிடத்து, நம் வாழ்வில் கண்ணுறும் பொருளைச் சுட்டி உள்ளத்தை உவகைக்கடலுள் ஆழ்த்தும் புலமைத்திறம் உணர்வாம். அஃதாவது,

> பைங்க ணூகம் பாம்புபிடித் தன்ன
> அங்கோட்டுச் செறிந்த வவிழ்ந்துவீங்கு திவவின்' (உஉக-உ)

என்பது. இதன்கண் குரங்கின் உள்ளப்பண்பை, யாழ் செறிக்கும் இசைவல்லோன் செயலொடு ஒப்பிட்டுக்காட்டும் ஆற்றல் நெஞ்சினை ஈர்க்குந்தகையது. இன்றும் யாம் நேரில் காண்கிறோம். எந்நாட்டிலுள்ள குரங்கின் இயல்பும் அஃதே. என்றும் உலகில் நிலைபெறும் பண்பைத் தம் கவியில் நிறுத்தும் புலவனன்றோ இயற்புலவன்! அங்ஙனன்றி, வழங்காத கையனை வள்ளல் என்பதுபோல, தமிழறியாதார் சிலர், தமிழ்முழுதறியாதாரை இனப்பற்றொன்று கருதியே இயற்புலவன் என்றும் வரகவி என்றும் வாளா புகழ்ந்து பறைசாற்றுதலைக் கண்டு மயங்குவதை அறிவோம். உண்மைப்புலவன் கவியினைச் சுவைத்து மகிழும் பொறியிலாதாராகின்றமை வருந்தற்பாலதன்றோ? நிற்க. பசிய கண்களையுடைய குரங்கு, பாம்பின் தலையைப் பிடிக்கவும் கையில் சுற்றிக் கொள்கிறது. சிறிதுபொழுதில் அதன் தலையை விட்டு, மீண்டும் பிடிக்கின்ற காலத்து, அப்பாம்பு ஒருகால் இறுகவும் ஒருகால் நெகிழவும், அதன் கையைச் செறியச் சுற்றுதல் போல, யாழின் தண்டினிடத்தே செறியச் சுற்றின நரம்பை மீண்டும் செம்மைப்படுத்த நரம்பு துவக்கும் வார்க்கட்டினை யாழ்வல்லோன் பிடிக்க, நெகிழவேண்டுமிடத்து நெகிழ்ந்தும் இறுகவேண்டுமிடம் இறுகியும் வருதலைக் காணலாம். இவ்வுவமையின் அழகினை என்னென்பது! இத்தகு உவமை பலவும் சிறந்து

மாண்புற்று இலங்கும் இந்நூலினைப் பயின்று பயன் துய்த்து வாழ்வீர்களாக!

தமிழர் பண்பாடு:—முதன்முதலில் மக்கள் தோன்றிய இடம் தமிழ்நாடு என்பது மேனாட்டு அறிஞர் ஆராய்ந்து கண்ட உண்மை. இவ்வாராய்ச்சியினை வலியுறுத்த நம் தமிழ் நூலில், 'கற்றோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்தே வாளொடு முன் தோன்றி மூத்தகுடி' என்ற அடிகள் துணைநிற்கின்றமை காண்க. இதனை ஒப்புக்கொளின், நானிலத்திலும் நாகரிகத்தினைப் பரப்பியவன் தமிழன் என்பதும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதே. நாகரிகம் என்பதே பண்பாடு என்று சொல்லப்படும். அஃது 'பெயக்கண்டும் நஞ்சுண் டமைவர் நயத்தக்க, நாகரிகம் வேண்டு பவர்' என்ற குறட்பாவால் அறியக்கிடக்கின்றது. தமிழர்பண்பாடுகள் சங்கநூல்களனைத்திலும் பரந்து காணப்படினும், இந்நூலகத்துச் சிறந்த பண்பாடுகள் கூறப்பட்டுள்ளன. 'யாது ஊரே யாவருங் கேளிர்' என்ற கணியன்பூங்குன்றனார் கண்ட உயர்ந்த பண்பு, இவண் மிளிர்கிறது. 'தனக்கென முயலா நோன்றாள் பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மையானே' என்ற இளம்பெருவழுதியின் தன்னலமற்ற பண்பு, இவண் செறிந்துளது. 'இந்திரர் அமிழ்தம் இயைவதாயினும் தமியர் உண்டலு மிலரே' எனும் விருந்தின் பண்பும் பொதிந்துளது. இன்னும் எத்தனையோ தமிழர்பண்புகள் ஒளிர்கின்றன அவற்றையெல்லாம் விளக்கிப் போதல் அருமையுடைத்தாதலின், தமிழர்களின் விருந்தோம்பும் பண்பை மட்டும் சுட்டுகிறேன்.

விருந்து எனும் பண்பு தமிழனுக்கே உரியது. 'மோப்பக் குழையும் அனிச்சம் முகந்திரிந்து, நோக்கக் குழையும் விருந்து' என்ற இலக்கணமறிந்து செயலாற்றுவன். விருந்தினரைப் புறத்தே வைத்துத் தானுண்ணும் சிறுமதி கொண்டவனல்லன் தமிழன். பகுத்துண்டு வாழ்தலைச் சிறப்பாகக் கொண்டு வாழ்பவன். இத்தகைய தமிழர்பண்பு ஈண்டு ஒரு வறுமையுற்ற பாணன்பால் குன்றாதிருத்தலைக் காண்மின்.

'வறுமைக்கு அறிகுறியான காட்சிகளெல்லாம் நிறைந்து விளங்கும் புலவர் இல்லம். நெடுநாள் மனைவியொடு தானும் உண்டியின்றிக் கழியும் வாழ்க்கையர். என்பெழுந்தியங்கும் யாக்கையராய் இயங்குகின்றனர். பசி மிகுதியும் வருத்துதலினால், குப்பை வேளைக்கீரையைக் கிள்ளி உப்பின்றி அடுதல் செய்தாள் மனைவி. அத்தகைய வறுமை நிலையிலும் செம்மை நெறி தவறாது விருந்தினராய ஒக்கலொடு உண்டு மகிழ்ந்தனர்,' என்று வரையப்பட்டுளது. இதனால் உயிர் போமளவும் விருந்தினரைப் பேணுதலில் தவறார் என்பதும், எளிய உணவாயினும் பகிர்ந்துண்டு மகிழ்ந்து வாழும் பண்பினர் என்பதும் தெரிகின்றன. இங்ஙனம் விருந்தோம்பும் நெறிபிழையாதார் எந்நாளும் பசிப்பிணியின்றி நலம் பெறுவர். தொலையா நெடுவழியிற் சென்ற காலத்திலும் நல்லுண்டி பெறுவர் என்பது உறுதி. இடைக்காலத்தில் விருந்து எனும் சிறந்த பண்பு மாறியது. ஆற்றுநர்க்கு அளிப்போர் அறத்தை விலைக்கு விற்போராவர் என்பதை அறியாது, சூழ்ச்சியால் வாழ்பவர்க்கே விருந்தாட்ட முற்பட்டனர். மணிமேகலையிற் கூறியுள்ள 'ஆற்றா மாக்கள் அரும்பசி களைவோர், மேற்றே யுலகின் மெய்ந்நெறி வாழ்க்கை' எனும் உண்மையை மறந்து வாழ்வாராயினர். இளங்கோவடிகள், 'அறவோர்க் களித்தலும் அந்தண ரோம்பலும், துறவோர்க் கெதிர்தலும் தொல்லோர் சிறப்பின், விருந்தெதிர் கோடலும் இழந்த என்னை' எனக் கண்ணகி கூற்றாகச் சிறப்பிக்கும் விருந்தினை உளங்கொண்டிலர். இதையுணர்ந்த அருணகிரியார், 'பத்திச் சுவைநனி சொட்டச் சொட்டப் பாடிய பாடலின் இடையே, விருந்தின் மேன்மையைச் செறித்து வற்புறுத்தியுள்ளமை, இந்நூலின் கருத்தோடு ஒற்றுமைப்பட்டிருத்தலைக் காண உள்ளம் மகிழ்வால் பொங்குகிறது. அஃதாவது,

"மலையாறு கூறெழ வேல்வாங்கி னானை வணங்கியபின்
நிலையான மாதவம் செய்குமினோ நும்மை நேடிவரும்
தொலையா வழிக்குப் பொதிசோறும் உற்ற துணையும்கண்டீர்
இலையாயி னும்வெந்த தேதாயி னும்பகிர்ந் தேற்றவர்க்கே."

என்பது. இப்பாடல் சிறுபாணாற்றுப் படைக்கே பாடியதோவென நினைக்குமாறு கருத்துக்கொண்டமை காண்க. பாணன் மனைவியுடன் இல்லிருந்து வெந்த கீரையைப் பகுத்துண்டு, பரிசில் வேட்டுச் செல்லுங்கால், தொலையா நெடுவழி எங்ஙனும் அமலை வெண்சோறு விருப்புடன் அழைத்துக்கொடுக்கப்பெற்றனனன்றோ? ஆகலின், தமிழர்பண்பாட்டை மறவாது ஆற்றுமாக்களின் அரும்பசி களைந்து சிறந்து நிற்பீராக.

மொழிப்பற்று:—தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவரே தமிழர்கள். அன்னார்களிற் சில்லோர் தமிழ்மொழி தனித்தியங்காதெனவும், தமிழ்நூற் கருத்தெல்லாம் பிறமொழியினின்று வடித்ததெனவும் கூறும் மயக்க ஆராய்ச்சியினர். இவர்கள் குன்று முட்டிய குரீஇப் போலவும், குறிச்சி புக்க மான் போலவும், இடர்ப்பட்டுத் தமிழினத்தினின்றும் ஒதுக்கப்படுவர் என்பதை அறிவிக்கின்றோம். தமிழ் முதன்மொழியென அரசியலார் ஒப்புதல் அளித்த பின்னரும், வள்ளுவர் நாள் சிறப்புறக்கொண்டாடவேண்டுமெனும் சுற்றறிக்கை விடுத்த பின்னரும், நிலத்தியல்பால் நீர் திரிந்ததுபோல, இயலறிவு திரிந்து இனவுணர்ச்சியின்றி வாழும் குறுகிய கொள்கையுடையாரை என் கழறுவது? வடமொழி தமிழ்நாட்டிற் புகுந்து விரவிய பண்டைக்காலத்தும் தனித்தமிழில் எழுதியும் பேசியும் வந்திருந்தனர் புலவர்கள்; பிறமொழி விரவுதலைத் தூயதோர் உடலில் நஞ்சூட்டியதை யொக்குமென நினைந்து பாதுகாத்தமை பெறப்படுகின்றது. இச்சிறுபாணாற்றுப் படையினை இயற்றிய புலவர் தனித்தமிழ்ப் பற்றுடையார். தமிழிலே உரையாட விழைபவர். தமிழிலே எழுதுபவர். இவரது தன்மையை விளக்க நமக்கு அகச்சான்றுளது. அஃதன்றியும், தக்கயாகப்பரணிக்குத் தக்க உரை வரைந்த இருமொழிப் புலவராகிய உரையாசிரியர், தம விஞ்சிய தமிழ் உணர்ச்சியால் அந்நூலின்கண் சிறப்பித்துள்ளமை அறியற்பாலது. அஃதாவது, 'காவெரியூட்டிய கவர்கணைத்தூணி பூவிரி கச்சைப்புகழோன்றன்முன்' என்பது. இவ்வடிகள் ஐவருள்

ஒருவனான அருச்சுனனைச் சிறப்பித்து, அதன்பின் உடன் பிறந்தானாகிய மடைத்தொழில் வல்ல பீமனை யுணர்த்துகின்றன. இவண் குறிப்பிடத்தக்கது யாதெனில், அருச்சுனன், பீமன் என்ற வடசொற்களைச் செம்மாந்து செல்லும் தமிழ்நடையொடு விரவுதலை விரும்பாது, தமிழ்ச் சொற்கள் பல அடுக்கி அவர்களை உணரவைத்தார் என்பதே. இச்சிறப்பினை நன்குணர்ந்தே பரணிக்கு உரை வகுத்த பெரியார் இதனைச் சிறப்புடைத்தான சிறுபாணாற்றுப்படையெனத் துணிந்து கூறினார். இவ்வாறாகப் புலவர்களும், உரையாசிரியர்களும் வடசொல் விரவுதல் மொழியைச் சிதைக்குமெனக் கண்டிருக்கவும், இந்நாளில், ஒரு சிலர், மணியும் பவழமும் விரவியமாலைபோல அழகுறும் எனமயங்கா நிற்பது மிகவும் வருந்துதற்குரியதாம். இனியேனும், முன்னோரின் தூயவழி நின்று நல்லதமிழ் வளர்க்க நாட்டங் கொள்வார்களாக!

தமிழறிஞர்களே!

தமிழ்நாட்டின் தலைவரும், தமிழர்பண்பு மாசுபடாது காக்க முப்போதும் சிந்தனை, பேச்சு, செயல் மூன்றினாலும் உழைத்து யாங்கும் தனித்தமிழ் வேரூன்றிப் பரவ அடிகோலிய பெரியாரும், மும்மொழியும் ஒருங்கு கற்றுப் பன்னூல் ஆசிரியராகவும் இலங்கும் மறைமலையடிகளார் காட்டிய வழிநின்று ஆராய்ந்து இந்நூலினைக் கட்டுரையாக வரைந்துள்ளேன். குற்றங்களைந்து குறைபெய்து கற்றல் அறிஞர்தம் கடனாதலின் ஏற்றுப் பயில்வீராக. இதன்கண் ஆராயும் அறிவினை மிகுதிப்படுத்திய திரு. வ. சுப்பையா பிள்ளையவர்கட்கும் என் உளங்கெழுமிய நன்றியுரியதாக.

வாழ்க தமிழ்!

௯. பெரும்பாணாற்றுப் படை

[வித்துவான் மு. ரா. கந்தசாமிக் கவிராயர்]

1. தோற்றுவாய் :— தமிழ்நாட்டில் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்குமுன் ஆட்சிபுரிந்த தமிழ் மூவேந்தராகிய சேர, சோழ, பாண்டியர்கள் சங்கம் அமைத்துத் தமிழ்ப் புலவர் கட்குத் தண்ணளி செய்தனர்; தமிழை வளர்த்தனர்; தாமும் தமிழ்ப்புலவர்களாய்த் திகழ்ந்தனர்; நுண்ணுணர் வினரோடு கூடித் தமிழினிமையை நுகர்ந்தமையாலேயே அத்தமிழ்வேந்தர் புலவர்களால் தாம் பாடப் பெறுதலைப் புகழாகவும், பாடப் பெறாதொழிதலை இகழாகவும் கருதி யிருந்தனர். இவ்வுண்மை, ஒரு சேரமன்னன் சூளுரை கூறும்போது, "யான் இன்னது செய்யேனாயின் என்னலை புலவரால் பாடப்பெறாதொழிக," என்ற கருத்தில்,

"புலவர் பாடாது வரைக என் நெடுவரை"

என்று கூறியதால் விளங்கும்.

தமிழ்ப் புலவர்கட்கு அக்காலத்தில் இருந்த பெருமை அளவிடற் கரியது. புலவர்க்கு எல்லா வீடுகளும் திறந் திருந்தன: புலவர்கள், வறுமை வரினும் அதனைப் பொருட்படுத்த மாட்டார்கள்; வள்ளல்களிடம், பிறர்க் குக் கொடுத்தாலும் குறைவுபடாத செல்வத்தைப் பெற்ற மையால் மகிழ்வுடன் வாழ்ந்தனர். உள்ளங் குளிர ஊர் ஊராய்ச் சென்று, இயற்கையைக்கண்டு நுகர்ந்து இனிமை யாகப் பாடினர். ஆளுடைய பிள்ளையார் ஓரிடத்தில்,

"உளங் குளிர்ந்த போதெலாம் உவந்துவந்து பாடுவன்"

என்கிறார். இதனால் உள்ளங் குளிராத நிலையிற் பாடும் பாட்டு பாட்டாகாது எனத் தெரிகிறது. பழந்தமிழ்ப் புலவர் பாடல்கள் இயற்கையோடு பொருந்திக் கருதிய பொருளைப் படிப்போர் உளத்தில் பதியச் செய்வனவாய் உணர்ச்சி யூட்டுவனவாய் இருக்கும்.

இத்தகைய புலவர் சங்கத்தில் வளர்ந்த தமிழே, "சங்கத் தமிழ்," எனப்படும். சங்கங் கூடித் தமிழ்மொழி

ஆராயப் பெற்றதுபோல, வேறு எம்மொழியும் ஆராயப் பெறவில்லை. தமிழ்வேந்தரும், தமிழ்ப்புலவரும், தமிழ்ச் சங்கமும் இக்காலத்தில் சீரிய முறையில் வளர்ச்சி பெறாமையால், மக்கள் தம் குறைந்த தமிழறிவு கொண்டு, பழைய சங்கநூல்களைப் படிக்கப் புகுந்து, "பழங்காலப் புலவர்கள் பொருள் விளங்காமல் பாடியுள்ளனர்," என்று குறைகூற முற்படுகின்றனர். பிறர்க்கு விளங்காமற் பாட வேண்டும் என்று எவர்தாம் கருதுவர்? அக்காலத் தமிழ் நடை சிறந்திருந்தமையால், அதற்கேற்ப மக்களுக்கு அறிவுவிளக்கம் தருவனவாகவே முன்னோர் பாடினர் என்க.

சங்கத் தமிழ்நூல்களுள், கடல்கோள், தீ, இவற்றால் அழிந்தன போக எஞ்சியவை: தொல்காப்பியம் என்ற இலக்கண நூல் ஒன்றும், பத்துப்பாட்டு என்ற பகுதியுள் அடங்கிய திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, முல்லைப் பாட்டு, மதுரைக் காஞ்சி, நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப் பாட்டு, பட்டினப் பாலை, மலைபடு கடாம் என்ற நூல்கள் பத்தும்; எட்டுத்தொகையுள் அடங்கிய நற்றிணை, குறுந் தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்ற நூல்கள் எட்டும்; பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என்ற பிரிவில் உள்ள நாலடியார், நான்மணிக்கடிகை, இன்னா நாற்பது, இனியவை நாற்பது, கார் நாற்பது, களவழி நாற்பது, ஐந்திணை ஐம்பது, ஐந்திணை எழுபது, திணைமொழி ஐம்பது, திணைமாலை நூற்றைம்பது, திருக்குறள், திரிகடுகம், ஆசாரக்கோவை, பழமொழி, சிறுபஞ்சமூலம், முதுமொழிக் காஞ்சி, ஏலாதி, கைந்நிலை என்ற நூல்கள் பதினெட்டு மாகும்.

இந்நூல்கள், பழந்தமிழ் மக்கள் அரசியல், நாட்டின் முன்னேற்றம், நிலப்பண்பு, வாழ்க்கை நலம், கலை வளர்ச்சி, நாகரிகம் முதலியவற்றை நன்குணர்த்துவன வாகும்.

இவற்றைக் கற்றுணர்ந்து இக்காலத்திற்கு ஏற்பன கோடல் எத்துணை நலமாகும் என எண்ணுமின்.

2. பாணர் :—பத்துப்பாட்டுள் பெரும்பாணாற்றுப் படையை ஆராயுமுன், பாணர் பற்றியும் ஆற்றுப்படை பற்றியும் அறிதல் அவசியமாகும். பாண் என்றால் இசை; எனவே, பாணர் என்பதற்கு இசைபாடுவோர் என்பது பொருளாகும். இசைபாடுவது, பாண்மகன் தொழிலாக வும், விறல் பெற ஆடுவது, பாண்மகள் தொழிலாகவும் பண்டு இருந்திருக்கிறது. இப்பாணர் தாழ்ந்த குலத்தினர் ஆவர்.

பாணர்களில், இசைப் பாணர், யாழ்ப்பாணர், மண் டைப் பாணர் எனப் பல பிரிவினர் உண்டு. இசைப் பாணர் வாய்ப்பாட்டுப் பாடிப் பிழைப்பவர்; யாழ்ப் பாணர் யாழ் மீட்டி வாழ்பவர்; மண்டைப் பாணர் பிச்சை ஏற்றுப் பிழைப்பவர். யாழ்ப்பாணருள் சிறு பாணர் பெரும்பாணர் என இருவகையினர் உளர். இவர் கள் சிறிய யாழையும் பெரிய யாழையும் உடைமையால் இப்பெயர் பெற்றனர் என்று கருதவேண்டியிருக்கிறது.

யாழ்ப்பாணர், போர்க்களத்தே அரசரது செல்வ மிகுதியைப் புகழ்ந்து பாடுவதுண்டு. அது, "களவழி வாழ்த்து," என்று கூறப்படும். விடியற்காலையில் அரச ரைப் புகழ்ந்து பாடித் துயில் எழுப்புவதும் இவர்கள் வழக்கம். அதற்குத், "துயிலெடை மங்கலம்," எனப் பெயர். பாணர்கள் போரில் இறந்த வீரர்களின் ஆற்றல் தோன்றப் பாடும் பாட்டு, "பாண் பாட்டு," எனப்படும்.

இங்ஙனமாகப் பாணர்கள் இசைப்பயிற்சியால் ஐந் திணை மக்களையும் இன்புறச்செய்து, அவர்கள் தரும் பொருளால் வாழ்க்கை நடத்தியிருக்கின்றனர். சில பாணர்கள் மீன் பிடித்தும் வாழ்ந்திருக்கின்றனர். தற் காலத்தில் தையற்காரர், "பாணர்," எனப்படுகின்றனர். இவ்வாறு பாணர்பற்றிய பல செய்திகளையும் சங்கநூல் களிற் காணலாம்.

3. ஆற்றுப்படை :—இனி, ஆற்றுப்படை என்பது, ஒரு வள்ளலிடம் பரிசு பெற்றானொருவன், பரிசு பெறக் கருதியவனை அவ் வள்ளலிடம் செல்லும்படி வழிப்படுத்துவதாகப் பாடும் பாட்டாகும். இதன்கண் பரிசு பெற்றோன் நிலை, பரிசு பெறக் கருதினோன் நிலை, வள்ளலின் மாண்பு, அவ்வள்ளலின் ஊருக்குச் செல்லும் நிலை, வள்ளலைக் காணும் முறை, பெறத்தகும் பரிசு முதலியன விளக்கப்பெறும்.

முற்காலத்தில் ஒரு வள்ளலிடம் பரிசுபெற்றோர் அனைவரும், "யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்," என்ற பெருநோக்காளராய், மேற்கூறியபடி பலரை ஆற்றுப்படுத்துவர்; அதனால் பலரும் பயன்பெறுவர். அவ் வள்ளலின் புகழும் எங்கும் பரவி நிலைபெறும். இவ்வாறு பலர், பலரை ஆற்றுப்படுத்துவதால், வள்ளல்கள் மனங் கலங்காரோ எனின்? கலங்கார். முற்காலப் புரவலர், தமிழறிவு நிரம்பியவராய்ப் புலவர் பாடும் புகழையே பெரிதும் விழைந்து ஆற்றுப்படுத்தலைக் குறித்து உளமகிழ்வர் என்க.

ஒரு புலவர், யான் ஒருநாள் மட்டுமன்று, இருநாள் மட்டும் அன்று, பலநாட்கள் பலரை அழைத்துக்கொண்டு அவ் வள்ளலைக் காணச் சென்றாலும், யான் முதல்நாள் அவ்வள்ளலைக் கண்டபோது அவன் எவ்வாறு ஒப்புரவு செய்தானோ, அவ்வாறே! எப்பொழுதும் உதவுவான் என்பதை,

"ஒருநாட் செல்லலம் இருநாட் செல்லலம்
பலநாட் பயின்று பலரொடு செல்லினும்
தலைநாட் போன்ற விருப்பினன்"

என்று கூறுவதால், பண்டைத் தமிழ்வள்ளல்களின் மனநிலை நன்கு உணரக்கூடும்.

ஆனால், தற்காலத்தே பொருள் நிறைந்த தம்மிடத்தே வந்து ஒருமுறை அருள்பெற்றான் ஒருவன், மறுமுறை வந்தாலும், அன்றி அவன் பிறரைத் தம்பால் அனுப்பி

னும், "ஏடா ! நீ நேற்று இங்கு வந்து பொருள் பெற்றா யல்லையோ? இன்று ஏன் மீண்டும் வந்தாய்? நீ பொருள் பெற்றுப் போவதோடு நில்லாது, நின் உற்றாரையும் இங்கு அனுப்புகிறாய்; இதனாலேயே உனக்கு உதவுதல் கூடாது," என்று வெருட்டிப் பின் சில கொடுத்து, "இனி ஒருவரிட மும் இதனைக் கூறாதே," என்று கூறும் பொருளாளரும், அவரிடம் பொருள்பெற்றுப் போவானை வழியில் வறி யோன் ஒருவன் கண்டு ஆவலுடன், "நீ இப்பொருளை யாண்டுப் பெற்றாய்?" என்று வினவின், "அதுபற்றி நினக்கென்ன?" என்றிவ்வாறு கூறி அப்பொருளாளர் சொல்வழி நிற்பாரும், பண்டைப் புரவலரையும் இரவ லரையும் பின்பற்றி நடத்தல் நலமாகும்.

4. பெரும்பாணாற்றுப்படை :—இனி, பெரும்பாணாற் றுப்படை என்பது சங்கநூற் பிரிவினுள் ஒன்றாகிய பத்துப்பாட்டுள் அமைந்த நான்கு ஆற்றுப்படைப் பாடல்களுள் ஒன்றாகும். இதன்கண், "காஞ்சியில் இருந்த 'தொண்டைமான் —இளந்திரைய'னிடம் சென்று பரிசுபெற்று வருபவனொருவன், பெரும்பாணன் ஒரு வனைக் கண்டு அவனது நிலைக்கு இரங்கி, யான் இன்ன அரசனைக் கண்டு இன்னின்ன பரிசுகளைப் பெற்றேன்; நீயும் நின் சுற்றஞ் சூழ அவனிடம் சென்றால் இத்த கைய பரிசு பெறலாம்; அவனூர்க்கு வழி இது; இன்னின்ன இடங்களில் இன்னின்ன உணவு பெறலாம்; இளந்திரையன் பெருமைகள் இவை; அவனைப் புகழும் முறை இது," என்று அறிவுறுத்தி அவ்வரசனிடம் வழிப் படுத்துவது ஆகிய முறையில் பாடப்பெற்றுள்ளது.

இதனைப் பாடியவர் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் என்ற புலவர் ஆவர். இவரது காலம் கி. பி. 50 முதல் 95 வரை என்று ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர். இப் புலவர், பத்துப்பாட்டுள் இப் பெரும்பாணாற்றுப்படை யையன்றி 9-ம் பாட்டாகிய பட்டினப்பாலையையும் பாடி யிருக்கிறார். அப் பட்டினப்பாலை கரிகாற் சோழனைப் பற்றிப் பாடியதாகும். இவ்விரு பெரும் பாட்டுக்களுடன்,

எட்டுத்தொகை நூல்களுள் அகநானூற்றிலும், குறுந் தொகையிலும் பாலைபற்றிய பாட்டுக்கள் ஒவ்வொன்று பாடியுள்ளார்.

ஆசிரியர் உருத்திரங்கண்ணனார் பாலைநில நிகழ்ச்சி களை நயம்பெறப் பாடுதலில் வல்லவர் என்பதும், பொருள் களை உற்றுநோக்கி அறிவதில் மேம்பட்டவர் என்பதும், உவமை கூறுவதில் தேர்ந்தவரென்பதும், பலாப்பழத்தை உண்பதில் மிகப் பற்றுள்ளவர் என்பதும், மக்கள் வாழும் விதத்தைக் குறிப்பாக அறிவிப்பவர் என்பதும் பிறவும் இவரது பாடல்களாற் புலனாகின்றன.

பெரும்பாணாற்றுப்படையுள் இப்புலவராற் பாடப் பெற்ற தொண்டைமான்—இளந்திரையன் காஞ்சியிலிருந்த ஒரு தமிழரசன்; நாகப்பட்டினத்திலிருந்த சோழன் ஒரு வன், பிலத்தின் வழியே நாகருலகஞ் சென்று ஆங்குள்ள நாககன்னிகையுடன் கூடிய காலத்து, அக்கன்னிகை யான் பெறுங் குழந்தையை என் செய்வேன் என்று கேட்க, அச்சோழன் தொண்டைமாலையை அக் குழந்தைக்குச் சூட்டிக் கடலில் விட்டால், அது வந்து கரையேறின், அதற்கு நாடாட்சி வழங்குவேன் என்று கூற, அவளும் அவ்வாறே, தான் பெற்ற ஆண்குழந்தையைக் கடலில் விட, அக் கடலின் திரை கொணர்ந்து கரை சேர்த்தலால் அக்குழந்தை 'தொண்டைமான்—திரையன்' எனப் பெற்று நாடாளும் உரிமை எய்தியது. அத்திரையன் மரபில் தோன்றிய இவனும் தொண்டைமான் இளந்திரை யன் ஆயினன்.

இவ்வரசன் அறமலிந்த ஆட்சியுடையவன்; வீரர்க்கு வீரன்; எளியோர்க்கு எளியன்; புலவர்க்கு வரையாது வழங்குபவன் என்று இப்பாட்டுள் உரைக்கப்படுகிறான்.

சங்கநூற் பாக்கள் யாவும் பெரும்பாலும் ஆசிரியப் பாவாலேயே யாக்கப்பெற்றிருக்கும். அம்முறையில் இப் பெரும்பாணாற்றுப்படையும் ஆசிரியப்பாவினால் ஆகியுள் ளது. இப்பாட்டு ஐந்நூறு அடிகளை உடையது; ஆங்

காங்கே சொல்நயம் பொருள்நயம் அமைந்து விளங்கு கிறது. கண்ணனாரது பெரும்பாணாற்றுப்படையைவிட, அவரது பட்டினப்பாலை மிகவும் சுவைநலம் தோய்ந்து விளங்குவதை ஆராய்ந்துணர்க.

பத்துப்பாட்டு முழுமைக்கும் ஆசிரியர் நச்சினார்க் கினியர் உரை வகுத்துள்ளார். அவர் பாட்டுப் போக் கின்படி உரை வரையாது தம் மனப்போக்கின்படி வரைந் துள்ளார்: தம் உரைக்கு ஏற்றவாறு பாட்டிலமைந்த சொற்களை அசைத்து எடுத்துக் கொண்டுகூட்டி எழுதி யிருப்பது அவ்வளவு இனிமை தரவில்லை; என்றாலும் முதற்கண் உரைகண்டு வெளிப்படுத்திய அவருக்குத் தமிழுலகம் கடமைப்பட்டுள்ளது. அவரது உரையைச் சிறிது வருந்திப் படித்துப் பாட்டின் போக்கின்படியே நாம் உரைப்பொருளை அமைத்துக் கோடல் பெரிதும் நலம் பயக்கும்.

பொருள் அமைதி

பாணன் தோற்றம் :—ஒரு முதுவேனிற் காலத்தே பகற்பொழுதில், வறுமையால் வாடிய பெரும்பாணன் ஒரு வன், தன்னை ஏற்றுப் புரப்பாரை எங்குந் தேடிப் பெறாது, பெரிய யாழ் ஒன்றை இடது கையில் ஏந்தித் தன் சுற்றஞ் சூழத் திரிந்துவருவானாயினன்.

பரிசிலன் ஒருவன் பாணனை எதிர்ப்படுதலும், தான் பெற்றது கூறி வழிப்படுத்தலும் :—அதுகாலை, தொண்டை மான்—இளந்திரையனிடம் பரிசுபெற்று வரும் ஒருவன் அப்பாணனை எதிர்ப்பட்டான். "இரவல! இளந்திரை யன் என்ற அரசனது தலைநகராகிய காஞ்சிக்கு யான் சென்று குறையாத செல்வத்தையும், குதிரை யானைகளை யும் பரிசாகப் பெற்றேன். அவ்வரசன் சேர சோழ பாண்டியரினும் சிறந்தவன்; சோழர்குடியில் தோன்றிய வன்; அறம் மலிந்த செங்கோலாட்சி உடையவன்; அவனை நினைத்தாலும் நின் வறுமை ஒழியும்; ஆதலின் அவனைத்

தேடி அடைக,'' எனத் தொண்டைமானிடம் வழிப் படுத்துகிறான்.

தொண்டைநாடு செல்லும் வழிநிலை: காட்டுவழியின் தன்மை:—நீவிர் செல்லுங் காட்டுவழி பல கிளைகளை உடையது; அவ்விடத்தே வழிப்போக்கரை அலறும்படி வெட்டிக் கொள்ளையிடுவோர் இல்லை. அக்காட்டில் இடியேறும் இடியாது; பாம்புந் தீண்டாது; புலி முதலிய கொடுவிலங்குந் தீங்கு செய்யா; அச்சமின்றி இலைப் பாறிச் செல்லலாம். மேலும் அவ்வழிகளில், உப்புப் பொதிகள் ஏற்றப்பட்ட வண்டியினை உமணப்பெண் ஓட்டிச் செல்ல, உமணர் அவ்வண்டியின் இருபுறமும் பல எருதுகளுடன் வண்டிக்குப் பாதுகாப்பாக நடந்து உப்பு விலைகூறிச் செல்வர்.

முத்து, மாணிக்கம் ஆகியவற்றை எங்குங் கொண்டு சென்று விற்கும் பிறநாட்டு வணிகர், உடைவாள் செருகிய உடையினராய், மிளகுப் பொதிகள் சுமந்து செல்லும் கழுதைகளின் பின்னே சென்றுகொண்டிருப்பர். இவ்வாறு உப்பு வண்டிகளும் கழுதைச் சாத்தும் போகும் வழிகள் கூடுமிடத்தே, சுங்கவரி வாங்குவோர் இருப்பர். வழியெல்லாம் ஆரவாரமாக இருக்கும்.

எயினர் இருக்கை:—அக்காட்டிடம் எயினர் என்ற வேட்டுவர் குடியிருப்பினையுடையது. எயினரது சிறு வீடுகள் எலி நுழையாமல் கூரிய ஈந்தின் ஓலையால் வேயப் பட்டிருக்கும். அங்கே எயிற்றியர், கரம்பை நிலத்தில் எறும்புகள் சேர்த்துவைத்த புல்லரிசியினைப் பாரை கொண்டு கிளறி எடுத்துவந்து, நில உரலிற் குற்றிச் செம்மையாக்கி, உப்புநீர் ஏற்றிய உலையில் வார்த்துச் சோறு சமைப்பர். இவ்விடத்தே நீவிர் சென்றால் புல்லரிசிச் சோற்றுடன் உப்புக் கண்டத்தினை உண்ணுதற்குத் தருவர்.

பாலை நிலம்: எயினர் அரண்:—அருகே உள்ள பாலை நிலத்தில் நீரின்மையால், அலையும் மான்களின் அடிச்சுவ

டுள்ள இடங்களில், மழை வறண்டகாலத்து நீர் தேங்குவ தற்குத் தோண்டிய குழிகள் உண்டு. அவற்றையடுத்த பள்ளங்களில் கானவர் பதுங்கியிருந்து நீர் குடிக்கவரும் பன்றிகளை நள்ளிரவில் வேட்டையாடுவர். பகற்போதில் முயல்களை வேட்டையாடுவர். இதற்கப்பால் எயினர் அரண் தோன்றும்; அது ஊகம் புல்லால் வேயப்பட்டது. ஆங்குள்ள அகன்ற வீடுகள் முள்வேலியும், நாயின் காவ லும் தாழிட்ட கதவுகளும் உடையவை. வீடுகளினுள்ளே வில் வேல் வாள் கேடயம் அம்புக் கூடுகள், பாலைப்பறை இவை வைக்கப்பெற்றிருக்கும். இவ்விடத்தே செல்வீரா யின், ஈந்தின் விதைபோன்ற சோற்றை உடும்புப் பொரிய லுடனே வீடுகள்தோறும் உண்ணப் பெறுவீர்கள்.

குறிஞ்சி நிலம் : மறவர் குடியிருப்பு :—இதற்கப்பால் சென்றால் குறிஞ்சி நிலத்தை அடையக்கூடும். அந்நிலத்து மறக்குடி மக்கள் தம் வலிமையால் வாட்போர் புரிந்து கொள்ளையடிப்பர். மறக்குல மகளிர் யானை பாம்பு இடி யேறு ஆகியவற்றிற்கு அஞ்சாதவர். மறவர் தலைவனே துணைவருடன் பகைவரது காட்டிற் புகுந்து பசுக்களைக் கவர்ந்துவந்து அவற்றைக் கள்ளுக்கு விலையாக்குவான். பின், வீடு சென்று தோப்பிக் கள்ளைப்பருகிக் கிடாயை அறுத்துத் தின்று பலருடன் களியாட்டயர்வான்.

முல்லை நிலம் : ஆயர் குடியிருப்பு:—இத்தகைய குறிஞ்சி நிலத்தைக் கடந்தால் முல்லைநிலத்து ஊரை அடைவீர்கள். ஆங்குள்ள ஆயர் வீடுகள் குறுந்தடிகள்மீது அமைக்கப்பெற் றிருக்கும். அக் குறுந்தடிகளில் கட்டப்பட்ட தழைகளை ஆட்டு மந்தை நின்று மேயும். வீட்டு முற்றத்தே முளை களில் பசுக்களைக் கட்டும் கயிறுகள் கிடக்கும்.

ஆய்ச்சியர் விடியற்காலையில் நிலை மத்தினால் தயிரைக் கடைந்து வெண்ணெய் எடுப்பர். ஆய்மகள் மோர்ப் பானையைத் தலைமீது சுமந்து குறிஞ்சி நிலத்திற்குச்சென்று விற்பாள். விற்றதனாற் பெற்ற நெல்லைக் கொண்டு தன் சுற்றத்தாரை உண்பிப்பாள். அவள் நெய்விற்கச் சென்றால், அதற்கு விலையாகப் பொன் பெறாதவளாய்ப் பசு,

பாலெருமை இவற்றையே பெற்றுவருவாள். இவ்வாறான ஆயர் குடியிருப்பில் தங்கினால், தினையரிசிச் சோற்றைப் பாலுடனே உண்ணத் தருவர்.

ஆயர்கள் பசுக்கூட்டத்தைக் காட்டிற்கு ஓட்டிச் சென்று, பாற்சோறுண்டு, புல்லாங்குழலில் பாலைப் பண்ணையும், ஒருவகை யாழில் குறிஞ்சிப் பண்ணையும் வாசித்துப் பறவைகளும் விழையுமாறு செய்வர்.

படைத்தலைவர் இருப்பு :—இத்தகைய புல்வெளியைக் கடந்து சென்றால், முட்காடுகள் சூழ வளர்ந்த தொழுக்களையுடைய ஊர்களில், ஆங்காங்கே வரகுக் குதிர்கள் நிறைந்த முற்றம், வரகுத் திரிகை நடப்பெற்ற பந்தர், கலப்பை சார்த்திய புகைக் கொட்டில் இவற்றையுடைய வரகுவைக்கோல வேய்ந்த சிறுகுடில்கள் நிறைந்திருக்கும். இவ்விடத்தில் வரகுச் சோற்றினை வெந்த அவரைப் பருப்புடன் உண்ணப்பெறலாம்.

மருத நிலம் : உழவர் குடியிருப்பு :—இக்குடியிருப்பினுக்கு அப்பால் சென்றால் மிக்க உணவுப் பொருள்கள் நிறைந்த உழவர் மனைகள் தோன்றும். உழவர் எருதுகளை ஏரில் பூட்டி நன்கு உழுது விதைத்தமையால் செழித்த பயிர்த் தோட்டங்கள் காணப்பெறும். வயல்களில் உழவரும் உழத்தியரும் நாற்று முடிகளை நடுவதும், களை பிடுங்கி எறிவதும், அவர்களால் எறியப்பட்ட பூக்களைக் குழந்தைகள் சூடுவதும், கதிர் அறுப்பதும், போர் அடுக்குவதும், போர் அடிப்பதும், வைக்கோலையும் கூளத்தையும் நெல் மணியினின்று பிரிப்பதும், ஆகிய தொழில்கள் ஆரவாரமாக நிகழும். உழவர் மனைகளில் நெற்கூடுகள் நிறைந்திருக்கும். உழவர் சிறுமியர் சிறுதேர் உருட்டி விளையாடுவர். வறுமையே அறியாத இவ்வுழவர் குடியிருப்பில் தங்குவீராயின், நெற்சோற்றினைக் கோழிப் பொரியலுடன் உண்ணப் பெறுவீர்கள்.

அவ்விடத்தை அடுத்துக் கரும்பு ஆலைகள் இருக்கும். அங்கே கரும்பினை ஒடித்து ஆலையிலிட்டுச் சாறு பிழிவர் ;

பின் அச்சாற்றினைக் காய்ச்சுவர். அவ்விடத்தே நீவிர் சென்றால், கரும்பின் சாறு, கற்கண்டு இவற்றை உண்ண வழங்குவர்.

வலைஞர் குடியிருப்பு :—அம் மருத நிலத்திற்கு அப்பாற்சென்றால், வலைஞர் குடியிருப்பை அடைவீர்கள். அவ்வலைஞர் வீடுகள் மரக்கொம்புகளால் ஆகிய தூண்களையும், மூங்கில் கழிகளால் ஆகிய வரிச்சுகளையும், தருப்பையாலாகிய இறப்பினையும் உடையவை. வீட்டு வாயிலிலே சுரைக்கொடி படர்ந்திருக்கும். முற்றத்தில் மீன் பறிகள் கிடக்கும். வலைஞர் குளங்களில் மீன் பிடித்துவருவர். இவ்வலைஞர் குடியிருப்பில் தங்குவீராயின், கொழியல் அரிசிக் கூழுடன் இடித்த நெல்முளையைக் கலந்துவெவ்விய கள்ளைச் சுட்ட மீனுடன் உண்ணுதற்குத் தருவர். வழியிடையே குளங்களில் பூப்பறிப்பார் தங்கட்குத் தரும் பூக்களைச் சூடி மகிழ்வுடன் செல்லுமின்.

பார்ப்பார் இல்லம் :—அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றால் பார்ப்பார் இல்லங்களைக் காணலாம். அங்கே பசுவின் கன்றுகள் பந்தற் கால்களில் கட்டப்பெற்றிருக்கும். கோழி, நாய் முதலியன அவ்வில்லங்களை அணுகமாட்டா. மெழுகப்பட்ட தூய அவ்வில்லங்களில் வழிபடு தெய்வங்கள் இருக்கும். பார்ப்பார் ஓதும் வேதத்தைக் கிளிகளும் கேட்டுப் படிக்கும். பார்ப்பன மகளிர் நல்ல சுவையுள்ள உணவினைச் சமைப்பர். ஆங்குச் சென்றால் சிறந்த அன்னத்தையும், நெய்யில் வெதுப்பிய மிளகுப்பொடி தூவிய மாதுளங்காய்ப் பொரியலையும், மாங்காய் ஊறுகாயினையும் வகைபெற உண்ணும்படி பெறுவீர்கள். ஆங்காங்கே வேள்விச் சாலைகள் மலிந்திருக்கும்.

நெய்தல் நிலம் : கடற்கரைப் பட்டினம் :—அதற்கு அப்பால் உள்ளது கடற்கரை; அது மேலைநாட்டுக் குதிரைகள், வடநாட்டுப் பொருள்கள் இவற்றைக் கொணர்ந்து குவிக்கும் மரக்கலஞ் சூழ்ந்தது; காவலையுடைய பண்டகசாலை, பரதவர் மாளிகை இவை தெருக்கள்தோறும் காணப்பெறும். உயர்ந்த மாடங்களில் வணிகமகளிர் மயில்கள்

போல உலாவுவர். காற்சிலம்பு ஒலிக்கும் வண்ணம் பந்தினை ஆடுவர்; கைவளை அசையும்படி மணலில் கழங்காடுவர். இத்தகைய கடற்கரைப்பட்டினத்தே தங்கினால், கள்விற்கும் இடங்களில் கொழுவிய ஆண்பன்றியின் தசையுடனே நல்ல கள்ளையும் உண்ணும்படி பெறலாம்.

கடற்கரைத் துறைமுகத்தின்கண், நீண்டுயர்ந்த கலங்கரை விளக்கம் உண்டு. அது மரக்கலங்களுக்குப் பேருதவியாய் இருக்கும். ஆங்குள்ள குடிகளது மனைகட்குச் சென்றால் பலாப்பழம், இளநீர், வாழைப்பழம், பனைநுங்கு, பண்டங்கள், வள்ளிக்கிழங்கு இவற்றை உண்ண வழங்குவர்.

திருவெஃகா :—அப்பட்டினத்தைக் கடந்தால், திருமால் பள்ளிகொண்டருளும் திருவெஃகா என்ற ஊரை அடைவீர்கள். அங்கே இன்னிழல் தரும் இளமரக்கா உண்டு. அவ்விடத்தே பாண்மகளிருடன் தங்கி விளையாடுவீராக. பெரிய நீர்த்துறையில் இளவேனிற் செவ்வி நுகர்வாருடன் தங்கி இளைப்பாறுவீராக. நும் யாழை மீட்டித் திருவெஃகாவிலிருக்கும் கடவுளை வாழ்த்திப் போவீராக.

காஞ்சி நகர் :—இளந்திரையன் தலைநகராகிய காஞ்சி பழமையானது; அழகு குடிகொண்டது; புகழ்மிக்கது; தேரோடும் பெருவீதிகளைப் பெற்றது; வாணிபம் நிறைந்தது; பரிசிலர்க்கு அடையாத வாயில் அமைந்தது; உயர்ந்த கோட்டையினை உடையது; பலாப்பழம்போல் இனிது சிறப்பிக்கப்பெறுவது. பல சமயத்தாரது விழாவும் இடையறாது நிகழ்வதற்கிடமானது. வெற்றி சூழ்ந்தது. இத்தகைய காஞ்சியில் பாண்டவர் நூற்றுவரை வென்றதுபோல், இளந்திரையன் பகைவரை வென்று, அடைக்கலம் புகுந்தவரை அன்புடன் காக்கும் அண்ணலாக வீற்றிருக்கின்றான்.

இளந்திரையன் ஏற்றம்:—இங்ஙனம் வீற்றிருக்கும் அரசனுக்கு, தன்னை விரும்பாத பகைவரது ஊர்களைப் பாழ்படச் செய்தலும், விரும்பிய நண்பரது ஊர்களைச் செல்வப்

பொலிவுபெறச் செய்தலும் எளியது. பல நாட்டரசர் அவனது அரண்மனைவாயிலில் திறைகளுடன் காத்து நிற்பர். அவ்வரசர்கள் அவனைக் காணுஞ் செவ்வியை எதிர் நோக்கி இருப்பர். இந்நிலையில் இளந்திரையன் மயங்காத அறிவுடன் உள்ளே எழுந்தருளியிருந்து, முறைவேண்டியும் குறை முடிக்கவும் வந்தோர்க்கு வேண்டுவன கொடுத்தும், புலவர்க்கு அணிகலன்கள் அளித்தும், இவ்வாறு கொடை புரிந்து, கொடுமையில்லாத அமைச்சருடன் கூடியிருந்து அருளுவான்.

இளந்திரையனை ஏத்தும் முறை:—அவ்வரசனை அணுகி, சிங்கக்குட்டி யானையின் மத்தகத்தைக் கொள்ள விரும்பினாற்போல, பகையரசரது மதில்களை அழித்து, அவர்களது முடியினைப் பறித்து, வீரமுடி புனையும் வெற்றியினையும், பகைப்புலத்தே கவர்ந்த வருவாயினையும், மாறுகொண்ட அரசரைப் பொருத்தும் விருப்பமின்மையும் உடைய, தொண்டை மாலை சூடிய குலத்தோன்றலே! வீரர்க்கு விளக்கந் தருவோய்! கொடியோர்க்குக் கொடியோய்! செல்வருட் செல்வ! போர்த்தொழிலில் மேம்பட்டோய்! நின் பெரும் புகழிற் சிலகூறிப் புகழ்ந்து வந்தேன். நீ நெடிது வாழ்க!'' என்று கூறி யாழினை முறையே மீட்டிக் கைதொழுது வாழ்த்துக.

அரசன் பரிசு வழங்குதல்:—இவ்வாறு வாழ்த்தினால், மயில்கள் ஆடும் இளமரக்காவினையும், மந்திகள் செத்தைகள் வார, மானும் புலியும் உறங்கும் முற்றத்தே, யானை முறித்துக் கொணர்ந்து தந்த விறகால் முனிவர் செந்தீ வளர்த்து ஓமம் செய்கின்ற சாரல்களையும், அருவிகளையுமுடைய மலைநாட்டரசனாகிய திரையன், நினது நிலையெல்லாம் தெரிவதற்கு முன்பாகவே, நிலையில்லா உலகில் நிலைத்த புகழை விரும்பி, உன்னை அன்புடன் அழைப்பான். அந்நிலையிலே, உனது அரையிலுள்ள கிழிந்த உடையை அகற்றிப் பாலாவிபோன்ற நுண்ணிய நூலாடையை உன் சுற்றத்தாருடன் உடுத்தச் செய்வான். மடைத்தொழில் வல்லோனால் ஆக்கப்பெற்ற இறைச்சியையுஞ் சோற்றையும்

இன்சுவை உணவுகளையும், வெள்ளிக் கலன்களில் இட்டு, தம் பிள்ளைகளுடனே உண்ணச் செய்வான். பாண் மகளிர் சூடும்படி பொன்னரி மாலையினையும், பொற்றாமரைப் பூவினையும் அளிப்பான். வெண்குதிரைகள் பூட்டிய அழகிய தேரினை தருவான். அத்துடன் வேறு பல குதிரைகளையும் கொடுப்பான்.

5. உவமை யழகு:—பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள் புரவலரைத் தேடிச் செல்லுங்கால், வழியிடையே பல காட்சிகளையும் உற்றுநோக்கிச் செல்வர். ஒருவரைப் பொருளுக்காக வரம்புமீறிப் புகழார். குறை கூறுதற்கு அஞ்சார். ஒரு பொருளுடன் மற்றொரு பொருளை ஒப்பிடுமிடத்துத் தாம் கண்டவற்றையே கூறுவர். அம்முறையில் கண்ணனார்,

பாணன் கையிலுள்ள இறுகவேண்டிய இடம் இறுகியும், நெகிழவேண்டிய இடம் நெகிழ்ந்தும் இருக்கும் யாழ் நரம்பிற்கு, அப்பாணன் மனைவியின் கையிலணிந்த இறுகியும் நெகிழ்ந்தும் இருக்கும் வளையலையும்; வேனிற்காலத்தே வறுமையால் நலிவுற்றுப் பொருள் பழுத்த அருளாளரைத் தேடி அலையும் பாணன் சுற்றத்தாருக்கு, மழை வறண்ட காலத்தே பழுத்த மரத்தைத் தேடி அலையும் பறவைக் கூட்டத்தையும்; இளந்திரையனது பழியற்ற சிறப்பிற்கு, மறுவற்ற தூய வல்ம்புரிச் சங்கினது சிறப்பையும்; பன்றியின் சிறிதாகி வளைந்த வெண்ணிறக் கொம்பினுக்கு, சிறிய வளைந்த வெள்ளிய அகத்திப்பூவையும்; முயலின் வெண்மையான நீண்ட மெல்லிய செவிக்கு, வெண்டாமரைப் பூவின் நீண்ட புற இதழையும்; கரும்பாலைகளின் ஆரவாரத்திற்கு, அச்சந்தரும் தோற்றமுள்ள சிங்கத்தின் தாக்குதலுக்குப் பல யானைகளும் கலங்கிப் பிளிறுதலையும்; யாவரும் விரும்புதற்கினிய சிறந்த காஞ்சிநகருக்கு, உலகம் மிக விரும்பிக் கூறும் பலாப்பழத்தையும்; இளந்திரையன் அரண்மனைவாயிலில் சிற்றரசர் திறைகளுடன் வந்து காத்து நின்று அரசனது செவ்வியை எதிர்நோக்கியிருத்தற்கு, ஆற்றின் கரையிலே வணிகர் தோணியின் வருகையை

எதிர்நோக்கி யிருத்தலையும்; இளந்திரையன் பகையரசை வென்று அவர் முடியைப் பறித்து வெற்றியடைதற்கு, சிங்கக்குட்டி யானையின் மத்தகத்தைத் தாக்கி வெற்றி யடைவதையும்; சிவந்த பாம்பாகிய பள்ளியின்மீது கரிய திருமால் பள்ளிகொண் டிருத்தற்கு, செங்காந்தள் பூத்த மலைமீது கரிய களிறு துயில்கொண் டிருத்தலையும்; நுண்ணிய நூலாடைக்கு, பாலாவியின் நுண்மையினையும் உவமையாக்கிக் கூறும் அழகு நுகர்ந்தின்புறற் பாலதாகும்.

6. மக்கள் பழக்க வழக்கம்:—முற்காலத் தமிழ்மக்கள் பழக்க வழக்கங்களுட் சிலவற்றை இப் பெரும்பாணாற்றுப் படையால் அறியலாம்.

க. முன்னாளில் உப்புப்பொதி ஏற்றிய வண்டியினை உமணப்பெண்டிரே ஓட்டிச் சென்றனர்; இவ்வாறு செல்லுமிடத்து அவ்வண்டியின் இருபுறத்தும் உப்புவாணிகர் வண்டியின் அச்சு முறியாமற் பாதுகாத்து நடப்பர்; அதுகாலை, வண்டியில் முன்பூட்டிய எருதுகள் இளைத்தால், அவற்றிற்கு எதிராகப் பூட்டுதற்குரிய சில காளைகளையும் உடன்நடத்தி வருவர் எனத் தெரிகிறது. இவ்வருட் பழக்கத்தை, இக்காலத்தே இரு காளைகளையே பார வண்டியிற் பூட்டி வருத்தி, அக் காளைகளின் கழுத்திலுள்ள புண்ணையுங் கருதாராய்த் தாற்றுக்கோல்கொண்டு புறத்தே குத்தி, இரக்கமின்றி அடித்து ஓட்டுவார் உணர்ந்து மேற்கொள்ளல் நலமாகும்.

உ. முத்து, மாணிக்கம் முதலிய விலைப்பொருள்களை விற்போர், வழிப்பறி செய்வோரால் தம் முயிர்க்குக் கேடு நேராவண்ணம் தடுக்கும்பொருட்டு, உடைவாள், அரைவாள் முதலியவற்றைக் கொண்டு செல்வர்; அவர்கள் மிளகுப் பொதிகளைக் கழுதைகளின்முதுகில் ஏற்றி நடத்தி வருவதும் உண்டு. கோவேறு கழுதைகளின்மீது பொதிகளை ஏற்றி நடத்தும் வழக்கம் மேலைநாட்டில் மிகுதி; நம் நாட்டில் பண்டு வணிகர் கைக்கொண்ட வழக்கத்தை இன்று வண்ணார் கைக்கொண்டனர். அவர்கள்கூட அவ்

வழக்கத்தை மெல்ல மெல்ல நழுவவிடுவதாகத் தெரிகின்றது.

௩. பல வழிகள் கூடுமிடத்தே வண்டி முதலியவற்றிற்குச் சுங்கவரி வாங்கும் வழக்கம் பண்டே இருந்தமை புலனாகிறது. ஆனால் நெடுங்காலம் பின்பற்றப்பட்டு வந்த அவ்வழக்கம் தற்போது அகன்றுவிட்டது.

௪. பாலைநிலத்தே வேட்டுவர் எலி, அணில் இவை நுழையாதபடி, கூரிய ஈந்தின் ஓலையால் கூரை வேய்தலும்; நள்ளிரவில் பன்றிகளை வேட்டையாடுதலும்; எயிற்றியர், கரம்பைநிலத்தே எறும்புகள் வருந்திச் சேர்த்துவைத்த புல்லரிசியினை ஈவின்றிக் கவர்ந்து உண்பதும், நாய் கவர்ந்து தந்த உடும்பினைப் பொரியல் செய்வதும் வழக்கமாகும். இதனால் பாலைநிலம் ஈரமின்றிக் காய்ந்து போவார் வருவாரை எவ்வாறு வாட்டுமோ, அவ்வாறுதான் அந்நில மக்களும் இருப்பார்கள் என்பது தெளிவாகிறது.

௫. குறிஞ்சி நிலத்து மறவர், பகைப்புலத்தே கவர்ந்து வந்த பசுக்களைக் கள்விலைக்குத் தந்து, வீட்டில் நெல்லாற் சமைத்த கள்ளை உண்டு களித்தலை வழக்கமாக வுடையார் எனத் தெரிகிறது.

௬. முல்லைநிலத்தே ஆயரும் ஆய்ச்சியரும் மெய்ம்முயற்சி மிகவும் உடையர் என்றும், ஆயன் அரையில்மட்டும் ஓராடையை உடுத்துவதும், பசுவினிடம் பால் கறந்தால், பால்பட்ட கையைக் கழுவாது தலையில் தடவிக் கொள்வதும், பசுக்களை மேய்ப்பதும் வழக்கம் என்றும், ஆய்மகள் குறிஞ்சிநிலத்திற்சென்று நெய்விலைக்காகப் பாலெருமையை வாங்க வல்லவள் என்றும் தெரிகிறது. நெய்விலைக்குப் பாலெருமையை எளிதிற் கொடுத்தல் குறிஞ்சிநில மறவர்க்குப் பெருமையாகக் கூறுவதற்கில்லை. அது அவர்க்குச் சிறுமையேயாகும். எவ்வாறெனில், அன்னோர் நல்வழியில் தேடாது பிறநாட்டில் கொள்ளையடித்துத் தீயவழியில் தேடிய அவ்வரிய பொருள், எளிதான நெய்யின் விலைக்கே சென்றமையால் என்க.

எ. பார்ப்பனமகளிர் சமைக்கும் சுவைமிக்க நல்லுணவுகளில், மாதுளங்காயினை வில்லையாக்கி மிளகுப் பொடி தூவி நெய்யில் வெதுப்பிப் பொரியல் செய்தல் முன்னைய வழக்கமாகும். மாதுளங்காய் குளிர்ச்சியானது; வயிற்று உளைச்சலுக்கும், வயிற்றுப் புண்ணிற்கும் ஏற்ற மருந்து என மருத்துவ நூலோர் கூறுவர். மேற்கண்ட வழக்கம் இன்று புதுமையாக இருப்பினும் அதன் பயன் உணர்ந்து யாவரும் மேற்கொள்ளல்வேண்டும்.

அ. துறைமுகங்களில் மேலைநாட்டுக் குதிரைகள் வடநாட்டுப் பொருள்கள் இவை மரக்கலங்களில் வந்திறங்கும் என்பதால், தமிழருக்குப் பிற நாட்டாருடன் வாணிபஞ் செய்யும் வழக்கம் இருந்தமை அறியப்படும்.

கூ. கடற்கரையில் துறையறியாது செல்லும் மரக்கலங்களுக்குத் துறை இது என்று கூவி அழைக்கும் கலங்கரை விளக்கம் (Light House) அக்காலத்திலேயே உண்டெனத் தெரிகிறது. ஆனால், அது தற்காலத்திற்போல மின்சார ஒளியால் ஆகியதன்று; அக்கால நாகரிகத்திற்கு ஏற்ப, மிகப் பெரிய எண்ணெய்த் தீபமாக இருந்திருக்கிறது.

க0. அறமலிந்த ஆட்சி புரிதலும், எளியர்க்கு எளியனாய்க் காட்சி தருதலும், தன்பால் வந்தோரது குறைகளைக் குறிப்பாலுணர்ந்து வரையாது வழங்குதலும், புகழ் பெறுதலையே குறிக்கோளாகக் கொள்ளுதலும், ஏழைகளாகிய பாணரது பசி தீர்த்தலையே தம் தலைக் கொடையாகக் கருதி, அதனைத் தம் கடமையாக மேற்கொள்ளுதலும், முற்காலத் தமிழரசர் வழக்கங்களாகும். இத்தகைய அரசர் ஆட்சியின்கீழ் நாடு செழித்தோங்கி யிருக்கும என்பதில் ஐயமும் உண்டோ ?

கக. அரசர் பாலாவி போன்ற நூலாடையைப் பாணர்க்கு வழங்கினர் என்பதால், அக்காலத்தில் மிக மெல்லிய ஆடைகளையும், தமிழர் கையால் நெய்தற்குப் பழகி யிருந்தனர் என அறியலாம். இதனால், இக்காலத்தில பொறிகளால் மெல்லிய ஆடைகள் நெய்யப்பெறுதலைக் குறித்து நாம் வியத்தற்கில்லை.

௧௨. முனிவர் தாம் உறையுஞ் சாரல்களில் ஓமஞ்செய்வதற்குரிய விறகுகளை யானைகள் ஒடித்துத் தரவும், புலியும் மானும் பகையின்றி உறங்கவும், மந்திகள் செத்தைகளை அகற்றவும் பழக்கி யிருந்தனர். இதனால் அருள் குடிகொண்ட இடத்தில் பகைமையுணர்ச்சி தோன்றாது என்பதும் நல்லுணர்வே தோன்றும் என்பதும் தெரிகின்றன.

7. **சொல் நயம்** :—ஆசிரியர் உருத்திரங்கண்ணனார் நயம்பெறப் பாடுவதில் வல்லவர் என்பதற்குச் சில உதாரணம் காண்போம்.

பாணர்கள் புலால் உண்பவர்கள் ; இசைக் கலையில் தேர்ந்தவர் ; அவர்களுக்கு வறுமை சூழ்ந்த காலத்தே 'பசி வந்திடப் பத்தும் பறந்துபோம்' என்றபடி, கற்ற கல்வியை வெறுக்கவே தோன்றும் ; இக்கருத்தைப் 'புலவு வாய்ப் பாண' என்ற தொடர்மூலம் புலப்படுத்துகிறார். உணவுப் பொருளுடன் சேர்த்து உண்ணப்பெறுவது உப்பு; அது சிறிது மிகினும் குறையினும் உணவு சுவை பெறமாட்டாது; உணவு சுவை பெறுமளவில் சிறிதாகச் சேர்க்கப்பட வேண்டுதலின் அவ்வுப்பினைச் 'சில் பதவுணவு' என்று குறிப்பிடுகிறார். பலாவினது சுளை சிறிதாகவும் பழம் பெரிதாகவும் இருக்கும் ; ஆனால் நல்ல சுவைப் பெருமையுள்ள பழத்திற் சுளை சிறிய அளவிலேயே இருக்கும் ; இவ்வியல்பினைச் 'சிறுசுளைப் பெரும் பழம்' என்ற தொடரால் அறிவிக்கிறார். வாகைப்பூ வெற்றிப் புகழுக்கு அறிகுறியாகச் சூடப்பெறும் ; அகத்திப் பூவிற்கும் இப்பெயருண்மையால் அதனைக் குறிப்பிடுமிடத்து 'புகழா வாகை' என்கிறார். சிறிய முயலுக்குப் பெரிய செவிகள் இருப்பதனை, 'நெடுஞ் செவிக் குறு முயல்' என முரண்தொடை நயம்பெற அமைத்துள்ளார். மறவர் தாம் கொள்ளையடித்த சிறந்த பசுக்களை நல் விலைக்குக் கொடாது, கள்விலைக்குத் தொலைத்துவிடுவதால், கள் விலைக்குக் கொடுத்து என்னாது 'நாளாத் தந்து நறவு நொடை தொலைச்சி' என்கிறார். ஆயர் சிவந்த தீக்கொள்ளியால் மூங்கிற் குழலைச் சுட்டுத் துளை உண்டாக்கியவிடத்து,

அத்தனை கருநிறம் பெற்றிருப்பதை, 'செந்தீத் தொட்ட கருந்துளைக் குழல்' என முரண்தொடை நயம்பெறக் கூறுகிறார். உழவரது நெற்கூடுகள் அழியாதனவாய்ப் பழமையுடையவாய் இருக்கின்றன என்பதைக் 'குமரி மூத்த கூடு' என்னுமிடத்து, 'குமரிப்பெண் வயதில் மூத்தல்' என்பது தொனிக்கிறது. தளர்நடைச் சிறுவர் கையால் தள்ளி உருட்டி விளையாடும் சிறு தேரானது மேலேறி நடத்தப் பெறாமையால், அதனை 'ஊரா நற்றேர்' என்கிறார். மறை என்றால் இரகசியம். வேதத்திற்கும் பெயருண்டு. அந்தணரே ஓதிவருகிற அம்மறையைக் கிளி கேட்டிருந்து வெளிப்படுத்திவிடும் என்பதுபோல, 'வளைவாய்க் கிள்ளை மறைவிளி பயிற்றும்' என்று அமைத்துள்ளார். நெருங்கிய இலைகள் அடர்ந்து நிழல்தரும் பொழிலை, 'வெயில் நுழைபு அறியாக் குயில் நுழை பொதும்பர்' என்று கூறுகிறார். இவ்வுலகம் நிலையில்லாதது; சுழன்றுகொண்டிருப்பது; இவ்வுலகப் பொருள்களும் நிலையில்லாதவை என்பதனை 'நில்லா வுலகத்து நிலை' என்று கூறியுள்ளார். இன்னும் பல உள; அவற்றைப் படித்து உணர்க.

8. அருஞ்சொல் ஆட்சி :—பெரும்பாணாற்றுப்படையில் பல அரிய சொற்கள் ஆளப்பெற்றுள்ளன. அவை : திவவு (யாழ் நரம்பு); கனலி (சூரியன்); புலவுவாய் (வறுமையால் கல்வியை வெறுக்கும வாய்); வால் உளைப்புரவி (வெள்ளிய தலையாட்டத்தையுடைய குதிரை); உம்பல் (குடிப்பிறந்தோன்); அத்தம் (வழி); உரும் (இடி); உராறு (இடியாது); அறைவாய் (ஒலிக்கும் வாய்); முடலையாக்கை (முறுக்கேறிய உடம்பு); உமணர் (உப்பு வாணிகர்); வம்பலர் (புதியோர்); அடிபுதை அரணம் (பாதத்தை மறைக்கும் செருப்பு); படம் (சட்டை); கருப்பை (எலி); வெரிந் (முதுகு); சாத்து (வாணிகம்); இயவு (வழி); எய் (முள்ளம்பன்றி); பிணவு (குட்டி); குழிசி (பானை); தெய்வ மடை (கடவுட் பலி); உல்கு (சுங்க வரி); புகழா வாகை (அகத்தி); அதர் (வழி); அழுங்குதல் (தவறுதல்); ஞமலி (நாய்); எருக்கி (ஓட்டி); சொன்றி-மூரல் (சோறு); அணல்

(தாடி); நொடை (விலை); தெண்டி (தின்று), தண்ணுமை (மத்தளம்); குளகு (தழை); அதள் (தோல்); துருவை (ஆடு); அளை (தயிர்); ஞெகிழி (தீக்கொள்ளி); வீ (பூ); நாஞ்சில் (கலப்பை); சவட்டல் (மென்று கிழித்தல்); கட்சி (காடு); கொடிறு (கன்னம்); அமலை (கட்டி); முனைதல் (வெறுத்தல்); யாணர் (புது வருவாய்); வல்சி (உணவு); அளகு (கோழி); பிழா (தட்டு); வத்தம் (நெல்); சிலதர் (தொழிலாளி); ஞமலி (நாய்); வள்ளம் (கிண்ணம்); துப்பு (துணை); பாணி (தோணி); சிதர்வை (கிழிந்த உடை) என்பனவாம்.

9. முடிப்புரை :—பழந் தமிழ்ப் பெருமக்களது தலை சிறந்த வாழ்வினை—நாகரிகத்தினை—நல்லொழுக்கத்தினை—நாமும் எய்தி நலம்பெற வேண்டுமேல், பத்துப்பாட்டு முதலிய சங்கநூல்களைப் படித்து உணர்தல் வேண்டும். அந்நூல்களை மனம் பற்றிப் படித்து உணரும் ஆற்றல் பெற்றவர்க்கு, வேறு நூல்களைப் படிக்க மனம் பற்றாது என்ற கருத்தில், மனோன்மணீய ஆசிரியர் திரு. P. சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள்,

"பத்துப்பாட் டாதிமனம் பற்றினோர் பற்றுவரோ
எத்துணையும் பொருட்கு இயையும் இலக்கணம்இல் கற்பனையே"

என்று கூறியுள்ளார்.

ஆதலின், தமிழ் அன்பர்களே! பத்துப்பாட்டினை யாவரும் கற்றுணரும் முன், அவற்றைக் கேட்டு இன்புற வேண்டும் என்ற பெருநோக்குடன், மாநாடு கூட்டிய திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்க்குத் தமிழுலகம் கடமை பூண்டுள்ளது. இவ்வாறு நூல்கள் பற்றிய மாநாடு கூட்டுவதில், இச்சங்கம் முனைந்து நின்று பல ஆக்கவேலைகள் புரிந்துவருவது பாராட்டுதற்குரியதாகும். தாய்மொழிக்கு முதன்மை தரும் காலம் இது; ஆகவே தமிழ்மொழியும், தமிழ்நூல்களும், தமிழ்ப்புலவர்களும் புத்துயிர் பெற்று எழும் பணி புரிதலே தமிழர் கடமையாகும். தமிழ் வெல்க.

௫. முல்லைப் பாட்டு

ச. குருஸ் அந்தோணி, எம். ஏ.

(தூய சவேரியர் கல்லூரி, பாளையங்கோட்டை)

முன்னுரை: முல்லைப்பாட்டின் நுண்ணிய மாண்பினை நுவலுவதற்கு முன்னர் 'பாட்டு' என்ற சொல்லின் பிறப்பியலைத் தெரிந்து கொள்ளுதல் சாலவும் பொருத்தமுடையதாகும். இன்று தமிழ் ஆராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாது வேண்டற்பாலது 'மொழியியற்கலையே' (Philology) இக்கலை கற்றார்க்குச் சொற்களின் பிறப்பியல் தெளிவாகத் தோன்றும்; பிறப்பியல் தோன்றவே, அச் சொற்களை ஆக்கிய பெருமக்களின் அறிவுச் செறிவையும், அவர்களுடைய கூட்டுறவான அகவியல்பையும் கண்ணாடியில் முகத்தைப் பார்ப்பதுபோல் பார்க்கலாம். ஆதலால், தமிழ் மக்கள் கண்ட 'பாட்டு' என்ற சொல்லைப் பகுத்துத் துருவிக் காண்டல் ஏற்றமும் பொருத்தமுமாகின்றது.

பாட்டு - பிறப்பியல்: 'எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே' என்னும் தொல்காப்பிய விதியால் தமிழ்ச் சொற்கள் எல்லாவற்றிற்கும் காரணம் உண்டு என்று தெளிகின்றோம். ஆனால், சொல்லின் காரணங்களைப் பார்த்த அளவில் காண முடியாதென்பதை 'மொழிப்பொருள் காரணம் விழிப்பத் தோன்றா' என்னும் நூற்பாவால் அறிந்துகொள்கிறோம். பாட்டு, பா என்பனவற்றிற்கு அறிஞர் வெவ்வேறு வகையில் பொருள் கொள்வர். ஆனால் 'பாட்டு' என்ற சொல்லை, பாண் + து என்று பகுக்க இடம் இருக்கிறது. 'கண்' என்ற பெயரினடியாகப் பிறந்த 'காண்' என்ற சொல் 'து' என்னும் விகுதி பெற்று, 'காட்டு' என்று ஆனது போல் பண் என்ற சொல் 'பாண்' என்றாகி 'து' விகுதி பெற்றுப் பாட்டு என்று ஆயிற்று. பண் என்பதற்கு, பண்ணு என்னும் ஏவல், பண்ணுதல், ஆக்குதல், செய்தல், படைத்தல் என்ற பல சொற்கள் இருக்கின்றன. பாட்டு எவ்வாறு பண்ணப்படுகின்றது? ஒரு புலவன் தன்

நுண்மாண் நுழைபுலத்தால் கண்ட அரிய பெரிய ஆழ்ந்த உண்மைகளை உலகத்திற்கு எடுத்து ஓத விரும்புகின்றான். விரும்பியவாறு, உணர்ச்சியால் உந்தப்பட்டுச் சொற்களை மரபுநிலை தவறாது அடுக்கிக் கேட்டார்க்கு இன்பம் தோன்ற இசைக்கின்றான். அவன் விரும்பியவாறு உரைநடையில் உரைப்பானாயின் அவன் உள்ளக்கிடக்கை கலித்து நயம் படத் தெளிவுபடுவது இயற்கையன்று. ஆதலால், மக்கள் படித்து இன்புறுமாறு பாடுகின்றான்.

> மாலைப் பொழுதிலொரு மேடைமிசையே
> வானையும் கடலையும் நோக்கியிருந்தேன்;
> மூலைக் கடலினையவ் வான வளையம்
> முத்தமிட் டேதழுவி முகிழ்த்தல் கண்டேன்.

இதில் புலவன் கருத்து எவ்வாறு பொதிந்து கிடக்கின்றது? படிப்பார் பயன்தான் யாதோ? மாலைப் பொழுதில் வானம் சிவந்து தோன்றப் புலவன் ஒரு மேடைமீது நின்று பார்க்கின்றான். கடலும் வானமும் ஒன்றையொன்று தழுவி மிளிர்கின்றதைக் கண்டு, தன் வயம் இழந்து நிற்கின்றான். அவ் வானமும், கடலும் முத்தமிடுவது போன்று காட்சியளிக்கின்றது. இவ் வுண்மையையே

> மூலைக் கடலினையவ் வான வளையம்
> முத்தமிட் டேதழுவி முகிழ்த்தல் கண்டேன்.

என்று பாடுகின்றான். இன்னும் படிப்போரும், பார்ப்போரும் படித்த அவ்வளவில் தானே பாடலில் திளைத்து, பாடலில் கண்டவாறே, தம் உடலிலும் நீர் அரும்பிக் குறும் வியர்வை சொட்ட, விதிர் விதிர்த்துக் கண்ணீர் ததும்ப, உள்ளம் வெதும்பி அசைவற்று அப்படியே நின்று விடுகின்றார்கள்.

> *மெய்தா னரும்பி விதிர்விதிர்த் துன்விரை யார்கழற்கென்*
> *கைதான் தலைவைத்துக் கண்ணீர் ததும்பி வெதும்பி யுள்ளம்*
> *பொய்தான் தவிர்ந்துன்னைப் போற்றி செயசெய போற்றியென்னும்*
> *கைதான் நெகிழ விடேனுடை யாயென்னைக் கண்டுகொள்ளே.*

எல்லாம் உடையவனே! உனது மணமார்ந்த திருவடியைப் பெறும் பொருட்டு என்னுடைய உடல் பொடித்து

நடுநடுங்கி கைகளைத் தலைமேல் கூப்பி வைத்து கண்களில் நீர் நிரம்பி, உள்ளம் குழைவால் வாடி மனமானது பொய்யொழுக்கத்தினின்று நீங்கி உன்னை, உனக்கு வெற்றி வெற்றி என்று வழிபடுகின்ற ஒழுக்கத்தை அடியேன் கைநழுவ விட்டேன். ஆகையால் எனது நிலைமையைக் கண்டாவது ஏற்றுக்கொள்ளே என்று இறைஞ்சுவது எப்படிக் கேட்டாரை உருக்குகின்றது? உனக்கு ‘வெற்றி வெற்றி’ என்று எப்பொழுதும் சொல்லிக்கொண்டிருப்பேன். இவ்வொழுக்கம் என்னையறியாமல் நின்றுவிடலாம் என்பதற்கு ‘நெகிழ’ என்ற சொல் இடையில் பெய்தது எத்துணை ஏற்றமுடையதாயிருக்கின்றது? இப் பாடலின் ஒவ்வொரு சொல்லையும் ஆய்ந்து நிறுத்தி உள்ளத்தோடு ஒன்றி ஊன்றிப் பார்க்க. பெருமிதமான சொற்கள். அன்பு உள்ளிருக்க மாட்டாது அதை வெளிப்படுத்த வந்த செந்தமிழ்ச் சொற்களன்றோ நாம் ஈண்டு இதில் காண்பவை? கடவுள் தன்மை வாய்ந்த கவிகளுக்கன்றோ கேட்டாரை மெய்பொடிப்பச் செய்யும் திருவாக்குத் துள்ளிக் குதித்தெழும்.

தேனை மறந்திருக்கும் வண்டும் - ஒளிச்
சிறப்பை மறந்துவிட்ட பூவும்
வானை மறந்திருக்கும் பயிரும் - இந்த
வையம் முழுதுமில்லை தோழி.

கண்ணன் என் காதலன் என்ற தலைப்பில் பாரதியார் இதைப் பாடினார். தேனீயினுடைய இயற்கை தேனைத் தேடித் திரட்டுவதே. எனவே தேனை மறந்திருக்குமோ தேனீ? மலருக்கு ஒண்மை இயற்கை. இதை நீங்கி மலர் இருக்குமோ? பயிரும் அவ்வாறே. இவ்வியல்பான முக்கால உண்மைகளை எத்துணை அழகோடு பொதிந்து காட்டிக் கண்ணனாகிய காதலனை மறக்கவே முடியாதென்கிறார்.

முழு மணிகளைத் திரட்டி அவைகளை மாலையாகக் கோத்த பின்னரே, மணிகளுடைய ஒளி வீசும் அழகினைக் கண்குளிரக் கண்டு நுகர்கின்றோம். அதுபோல் புலவர் பல்வேறு சொற்கூட்டங்களிலிருந்து ஏற்றமான சொற்-

களைத் தேர்ந்து, தாம் கொண்ட கருத்தினையோ, உள்ளக் கிடக்கையையோ கோத்துப் பாடலாகப் பாடுகின்றார். படிப்போர் கேட்டு, உள்ளம் இழந்து உருகி அசைவற்று நின்று விடுகிறார்கள்.

அன்றி, 'பாட்டு' என்பதற்கு நான் கூறிய பொருளே மிகவும் பொருத்தமானது என்பதைப் பாட்டைக் குறிக்க எழுந்த பல சொற்களையும் ஆராய்ந்து பார்த்துத் தெளிவுறலாம். செய்யப்படுவது செய்யுள், யாக்கப்படுவது யாப்பு, ஆராய்ந்து தேர்ந்து பண்ணுவது தூக்கு, பின்னப்படுவது பனுவல்.

நான் கூறும் இப் பொருளுக்கு ஆதாரமாக அயல் நாட்டுச் சொற்களையும் துருவி ஆராய்ந்து கூறுவேன். ஆங்கிலத்தில் சொல்லும் பொயட்ரி (Poetry) என்ற சொல் பிரான்ஸ் மொழியில் பொயத்தே (Poete) என்றும், இலத்தீன் மொழியில் பொயத்தா (Poeta) என்றும், கிரேக்க மொழியில் பொயத்தஸ் (Poietes) என்றும் காணப்படுகிறது. இச் சொற்களுக்கெல்லாம் வேர் பொய்யின் (Poiein - to make) என்பதாகும். வடசொல்லாகிய சுலோகம் என்பதற்கும், சேர்க்கிறது, செய்கிறது என்ற பொருள் உள்ளதாக வடமொழியாளர் கூறுவர். பழங்காலப் பல்வேறு நாட்டு மக்கள் பாட்டைக் குறிப்பதற்கு ஆக்கிய பல்வேறு சொற்கள் ஒரே கருத்தைக் கொண்டிருக்கின்றன என்பது வெள்ளிடைமலை. எனவே, உயிர் ஒன்று உடலோ வேறுபட்டிருக்கிறது. ஈண்டு நான் எடுத்துக் கொண்ட பாட்டின் சொற்பொருள் முல்லையோடு பொருந்தும் வகையைச் சொல்வேன்.

முல்லைப் பாட்டு: முல்லை சான்ற கற்புப் பொருந்தியதனால் இதற்கு முல்லை என்னும் பெயர் பொருத்தமாயிற்று. குடும்ப வாழ்க்கை குதூகலமாக இருக்கவேண்டுமானால், அதற்குப் பொருள் இன்றியமையாததன்றோ?

> **முனிவரும் மன்னரும் முன்னுவ பொன்னால் முடியுமெனப்**
> **பனிவரும் கண்;......**

என்று மணிவாசகர் கூறியதை ஆழ்ந்து ஆராய்க. ஆதலால் குடும்பத் தலைவன் பொருள் தேடுவதற்குப் போகின்றான். அவன் மீண்டும் வரும்மட்டும் அவன் ஆணைப்படி பொறுமையோடு இருந்த தலைவியின் இயல்பான நிலைமையே முல்லையாகும். எனவே முல்லை என்பதன் பொருள் இயல்பு என்பது யாவர்க்கும் தெரிந்ததே. தலைவன் பிரிவால் தலைவி தனியே இருக்கின்றாள். ஆதலால், முல்லைக்குரிய ஒழுக்கம், இருத்தலும் அதற்குரிய காரணமுமாகும். இஃது அகத் துறைப் பொருளாக இருந்தாலும் இம் முல்லைப்பாட்டில் அகமும் புறமும் இணைந்து செல்லும் போக்கை இயற்கை இன்பத்தை நுகர்ந்த நுண்புலவரே கண்டு களிப்புறுவர்.

அகம்: அகம் இன்றேல் புறம் இன்று. அகத்தால் உந்தப்பட்டு முயற்சியால் தேடும் பொருள் புறத்தைச் சார்ந்ததாகும். ஒளிக்குக் கண்ணும் ஞாயிறும் இன்றியமையாதன போன்று மக்கள் வாழ்வுக்கு அகமும் புறமும் இன்றியமையாதன. மக்களுடைய அரும் பெரும் முயற்சிகள் எல்லாம் அகவாழ்வை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்தனவே. எனவே, அகம் என்ற சொல்லின் நுட்பத்தையும் ஒரு சிறிது கூறுதல் பொருத்தமுடையதாகும். அஃகுதல் - சுருங்குதல், நுண்ணிதாதல், நுட்பமாதல்

> அஃகி யகன்ற வறிவென்னும் யார்மாட்டும்
> வெஃகி வெறிய செயின்.

நுட்பமான அகத்துணர்வாலே நுகரும் இன்பமே அகமாகும். அறிவற்ற மக்கள் இவ் வின்பத்தினை எய்தினும் அது விலங்கின்பமே ஒழிய சான்றோர் கூறிய ஒப்பற்ற இன்பமாகாது. இதன் மேன்மையை இன்னும் விளக்கிக் கூறலாம். இறைவனோடு இரண்டறக் கலந்து இன்பம் நுகர்ந்த பெரியோர்கள் தாங்கள் சுவைத்த இறைபோகத்தை தலைவன் தலைவி வாயிலாகவே வெளியிடுகின்றார்கள். தலைவன், தலைவியர் தம்முள் நுகரும் நுகர்ச்சி நுண்ணியதாயிருப்பதால் பிறருக்கு அத்தன்மையை எடுத்துரைக்க முடியாது; உள்ளத்துணர்வால்தான் நுகரமுடியும். ஆதலால் சான்

ஞோர் அதை அகம் என்று கூறுகின்றனர். இச்சொல் தூய தமிழாம். தமிழின் வழிமொழிகளாகிய ஏனைய திராவிட மொழிகளிலும் இச்சொல்லே காணப்படுகின்றது. மலையாளம் - அகம்; கன்னடம் - அகே; துளுவம் - அம். சிங்களம் - அகா.

புறம்: புறம் - வெளி - வெறுமை, ஒன்றும் இன்மை. தலைவன் சிறுவன்; கண்டதைப் பார்த்துக் களித்துப் பொறுப்பற்று இருக்கின்றான். வாழ்க்கைத் துன்பம் வாட்டுகிறதில்லை; அகவாழ்வு ஆட்டுகிறதில்லை. கல்வி கற்கத் தொடங்குகிறான; கல்வி பெறும் வகையில் சிறிது கவலையடைகின்றான். எனினும் வரப்போகும் அகவாழ்வை நினைந்து நன்கு படிக்கின்றான். இளமைப்பருவம் கடந்து காளைப்பருவம் கண்டவுடன் ஏந்திழை ஒருத்தியைக் கூடி இன்புற எண்ணுகின்றான். எண்ணிய வழி எழில் மிக்க ஒருத்தியை விதி கூட்டக்கண்டு காதலித்துக் கடிமணம் செய்து இன்பவாழ்வை எய்துகின்றான். இதனாலன்றோ மணிவாசகரும் திருக்கோவையாரில்

> வளைபயில் கீழ்கடல் நின்றிட மேல்கடல் வானுகத்தின்
> துளைவழி நேர்கழி கோத்தெனத் தில்லைத்தொல் லோன்கயிலைக்
> கிளைவயி னீக்கிஇக் கெண்டையங் கண்ணியைக் கொண்டுதந்த
> விளைவையல் லால்விய வேன்நய வேன்தெய்வ மிக்கனவே

என்று மன்னிருந் தெய்வத்தை மகிழ்ந்துரைத்ததாகக் கூறினார். இந்த இணைவிழைச்சு தூய்மையாயிருப்பின் அவ்வின்பம் அளவிடற்பாலதன்று எனபது நாயனார் கூறிய

> தம்மி லிருந்து தமதுபாத் துண்டற்றால்
> அம்மா அரிவை முயக்கு.

என்ற பாடலால் விளங்கும். இல்லறத்தில் மூழ்கி இறுதியில் என்ன காண்கின்றான்? வாழ்க்கைத்துன்பம்; போராட்டம். துன்பத்தை நினைக்கும்பொழுது, பழங்கால இன்பத்தை நினைக்கின்றான். நிலையாமை அவன் கண்முன் நிற்கின்றது. இவ்வுலகம் 'புல்லிய நிலைத்து' என்று முடிவு காண்கின்றான். எனவே புறம் என்ற சொல்லின் வேர் 'புன்மை' யாக விருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது.

நிற்க, ஆசிரியர் நப்பூதனார் அகத்தையும் புறத்தையும் சேர்த்து, ஒன்றுபடுத்தி முல்லைப்பாட்டைப் பாடினார். தலைவனைத் தலைவி பிரிந்திருக்கின்ற பிரிவு, அகத்தின்பாற் பட்டது; வினைமேற் சென்ற வேந்தன் பாசறையிலிருப்பது புறத்தின்பாற் பட்டது. அகமும் புறமும் சேர்ந்ததே வாழ்க்கை என்று காட்டுவதற்குப்போலும் நப்பூதனார் முல்லைப்பாட்டை யாத்தார் என்று யூகிக்க இடம் இருக்கிறது.

முல்லைப்பாட்டில் காணும் காட்சிகளை இரு பெரும் பிரிவுகளாகவும், ஏழு உட்பிரிவுகளாகவும் பிரிக்கலாம்.

1. காதலியின் பிரிவுத் துன்பம்.
2. பகைவர் மேற்சென்ற மன்னனின் பாசறை அமைப்பு.

இவ்விரு பெரும் பிரிவுகளை 7 வகையாக வகுத்துக் கூறுவேன்.

1. கார்காலத்தின் மாலைப்போது.
2. காதலனைக் காணாது கடுந்துயருழந்து நிற்கும் காதலியின் பிரிவாற்றாமை.
3. மாற்றாரை மடக்கச்சென்ற மன்னன் பாசறை அமைப்பு.
4. தலைவனுடைய அகநிலை.
5. வெற்றிகண்ட வேந்தன் துயில் கொள்ளுதல்.
6. தலைவியின் துயரம்.
7. தலைவன் மீண்டு வருதல்.

கார்காலத்தின் மாலைப்போது: பகைவரோடு போர் செய்து வெற்றிகாணப் புறப்பட்ட வேந்தன் போருடை பணிந்து பொருக்கெனக் காதலிமுன் நின்று 'பாவாய்! யான் பகையரசரை அழிக்கச் செல்கின்றேன்,' எனக்

கூறப் பைந்தொடி பதைபதைத்துத் துடித்துக் 'காதல! என்னைத் தனிகூரத் தனிமைப்படுத்திச் செல்லின் யான் இறந்து படுவேன்,' என்று இயம்புகின்றாள். தலைவனோ, அன்பு ததும்பி வழியும் அத் துன்புறும் சொற்களைக் கேட்டு, 'நங்காய்! ஞாலம் நடுங்கப் போர் தொடுத்து வெற்றி பெற்று கார்காலத் தொடக்கத்தே கடுகி வருவேன்,' என்று பிரிகின்றான். காதலி அதற்கிசைந்து பொறுத்திருக் கின்றாள். தலைவன் கூறிச்சென்ற கார்காலம் தொடங்கு கின்றது; கார்காலத்தின் முதல்மழையும் பெய்கிறது. மாலைப்போதில் மங்கை மயங்கி மன்னனை நினைக்கின்றாள்.

கார்காலம் காதலனை நினைவூட்டுகின்றது. காதலன் இன்னும் வாராமையால் கண்பனிப்பத் தேம்பித்தேம்பி அழுகின்றாள். இவ்வாறு அழுது ஏங்கி நிற்கும் தலைமகளைக் கண்டு முதுபெரும் பெண்டிர் அவள் துயரைத் தணிப்ப தற்கு நெல்லும் பூவும் எடுத்து மாயோன் கோயிலுக்குச் சென்று நல்வரம் கேட்டு நிற்கின்றனர். அவ்வமயத்தில் ஆயர்குல நங்கை ஒருத்தி தன் கன்றுகளைப் பார்த்து, 'கன்றுகாள்! கவலைகொள்ளவேண்டா; இடையர் பின் னின்று செலுத்திக்கொண்டு வர உங்களுடைய தாய்ப் பசுக்கள் விரைவில் வரும்,' என்று சொல்லிக்கொண்டிருக் கின்றனள். இயல்பாகக் காதில் வீழ்ந்த இச் சொற்களை நல்ல நிமித்தமாகக் கொண்டு அப் பெண்டிர் மகிழ்ந்து தலைவியிடம் வந்து 'தாயே! பகைவர்மேற் சென்ற அரசன் இப்பொழுதே வந்துவிடுவான். ஏன் என்றால் நாங்கள் நல்ல நிமித்தச் சொல் கேட்டு வந்தோம்,' என்று சொல்லி ஆறுதல் கூற, ஆற்றாதவளாய்க் கண்களில் அறுந்த முத்துக் கள் போல் நீர் சொரிய வாடி மிகவும் வருந்துகின்றாள்.

போர்க்குத் தகுந்த காலமாகிய வேனிற்காலத் தொடக் கத்தில் மாற்றரசன்மீது படையெடுத்துச் சென்ற மன்னன் பகைவருடைய நகரத்துக்குப் பாதுகாப்பாக இருந்த காடு களை வெட்டி, வேட்டுவர் குடிசைகளை அழித்து, முட்களை மதிலாக வளைத்துக் கடல்போன்ற அகன்ற பெரியதோர் பாடிவீடு அமைக்கின்றான்.

வீடுகள் தழைகளால் வேயப்பட்டிருக்கின்றன. தெருக்கள் ஒழுங்காக அமைந்திருக்கின்றன. சந்தியில் காவலாக நின்ற யானைகள் கரும்பும், நெற்கதிரும், அதிமதுரத் தழையும் சேர்ந்த உணவை உண்ணாது தம் துதிக்கையால் நெற்றியைத் துடைத்துக்கொண்டும், வளைந்த கொம்பில் தும்பிக்கையைத் தொங்கவிட்டுக்கொண்டும் நிற்கின்றன. ஆதலால், யானைப்பாகர் துறட்டியால் குத்தி, 'ஆது அப்பூது' போன்ற வடசொற்களால் அதட்டிக் கவளம் ஊட்டுகின்றனர்.

காவியாடை யணிந்த துறவிகள் தமது திரிதண்டங்களை ஊன்றி அவற்றின்மேல் காவியாடைகளை உலரவைக்கிறதுபோல விற்களை வரிசை வரிசையாக ஊன்றி அவற்றின்மேல் அம்புக்கட்டுகள் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கின்றன. குந்தாயுதங்களை ஊன்றி அவற்றின்மேல் கேடயங்கள் படல்கள்போல் சார்த்தப்பட்டிருக்கின்றன. இவ் விற்கோட்டையே பாதுகாவலாகவுள்ள பல கூடாரங்களின் நடுவில் அரசனுக்குத் தனியே ஒரு கோயிலிருக்கிறது.

அங்கு ஆண்மை மிகுந்த ஆயிழையார் நெய்யைக் காலுகின்ற திரிக்குழாயைக் கொளுத்திக்கொண்டு, ஏற்கனவே ஏற்றிய விளக்குகள் அவியும்பொழுதெல்லாம் அவற்றைச் சிர்ப்படுத்திக்கொண்டு திரிகின்றனர். அவர்கள் கூந்தல் முதுகில் விரிந்துகிடக்கிறது. அவர்கள் வளையலணிந்திருக்கின்றனர். இரவையே பகலாக்கும் ஒளியார்ந்த வாளை இடையில் தொங்கவிட்டிருக்கின்றனர். மோசிமல்லிகைப் புதர் அசைவதுபோல் மெய்காப்பாளர் தூக்கம் நிறைந்த முகத்தோடு திரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்; ஆனால், அவர்கள் தங்கள் கடமையில் தவறுகின்றவர் அல்லர். உடலில் சட்டையணிந்து தலைப்பாகை தரித்திருக்கிறார்கள்.

பொழுதறிந்துரைப்போர் புரவலனிடம் வந்து காலத்தைக் கூறுகின்றார்கள். உடனே யவனர் வெளிச்சங்காட்ட, உள் அறையிலுள்ள பள்ளியறையை அரசன் அடைகின்றான். இந்த யவனர் உடையினுள் குதிரைச்

சம்மட்டி மறைந்து கிடக்கின்றது. அவர்கள் அஞ்சாமையும் இயற்கையான வலிமையும் உடையவர்கள். ஊமையரான மிலேச்சர்கள் புறவறையின் உட்பாகத்தில் காவல் காத்துக்கொண்டு அங்கும் இங்கும் அலைந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

அரசன் படுக்கையில் படுத்திருக்கின்றான். உறக்கம் உற்றிலது. புரண்டு புரண்டு உறக்கங்கொள்ளானாய் மறுநாட் போரை நினைந்துகிடக்கின்றான். அன்றி, முன்னாட் போரில் புண்பட்ட யானைகளை நினைக்கின்றான். யானைகளை வெட்டி வீழ்த்தி வெற்றிமுரசு கொட்டிய வீரரை நினைந்து நைகின்றான். அம்பு பாய்ந்த வலியால் தீனிதின்னாது காதுகளைக் கவிழ்த்துக்கொண்டு நிற்கும் புரவிகளை எண்ணி எண்ணிப் புண்படுகின்றான். அவனுடைய ஒரு கை படுக்கையிலிருக்கிறது; ஒரு கை தலையிலிருக்கிறது. தன் படை இந்நிலையிலிருக்க நாளைப் போர்தொடுக்கும் வகையை வகுத்துக்கொண்டே கண்வளர்கின்றான் காவலன்.

தலைவியின் தனிமைத்துயரம்: பாசறையில் பார்த்திபன் பள்ளிகொண்டிருக்க அவனைத் தன் பக்கத்திலே காணாது தலைமகள் தன் நெஞ்சினை அவனிடம் விடுத்து, நற்சொல் கேட்டுவந்த நங்கையர் ஆற்றியும் ஆற்றாது நைகின்றாள். எனினும் பிரிவுத்துன்பத்தால் ஆற்றாது வருந்தினால் காதலன் கற்பித்த சொல்லுக்கு மாறாகமுடியுமென்று கருதித் தன்னைத் தேற்றிக்கொண்டு வாளாவிருக்கின்றாள். பிரிவுத்துன்பத்தால் மெலிந்து இளைத்துவிட்டாளாதலால் வளையல் கழன்று வீழ்கின்றது. அதை மீட்டும் அணிகின்றாள். ஒருபால் பிரிவாற்றாமையும், ஒருபால் தன்னைத் தேற்றிக்கொள்ளுதலுமாயிருப்பதால், அறிவு மயங்கி மஞ்ஞைபோல் கிடக்கின்றாள்; பெருமூச்செறிந்து நடுக்குறுகின்றாள். நடுக்கத்தால் அணிந்த அணிகள் துடுக்கெனக் குலைகின்றன. துன்பத்தோடும் துயரத்தோடும் ஆற்றொணாக் கடலில் மூழ்கியிருக்கும் ஆரணங்கின் அருகில் பொற்பதுமை ஏந்திய அகலிலே விளக்கு எரிந்துகொண்டிருக்கிறது. எழுநிலைமாடத்தில் தலைவி

இருக்கின்றான். சோவென்று பெய்துகொண்டிருக்கின்ற மழையால் அம்மாடத்தின் மேலுள்ள கூடுவாய்களினின்றும் நீர்த்தாரைகள் வழிந்துகொண்டிருக்கின்றன. தனிமையாகப் படுத்திருக்கும் தலைவி, தண்ணளிசெய்யத் தலைவன் தவறான் என்ற உறுதியோடு இருக்கின்றாள்.

தலைவன் மீண்டுவரும் முழக்கம்: கண்ணுரை நசுக்கி, எண்ணுரை ஏற்றிப் பகைவர் நாட்டைப் பொசுக்கிப் பற்றிக் கவர்ந்து படையோடு வருகின்றான் வேந்தன். வெற்றிக் கொடி வேகமாக ஆடுகின்றது; கொம்பும் சங்கும் முழங்குகின்றன. வழியில் காசாஞ்செடிகள் நீலமலரைப் பூத்திருக்கின்றன. கொன்றை மலர்கள் பொன்போல் மிளிர்கின்றன. காந்தட் பூக்கள் கைபோல் விரிந்திருக்கின்றன. சிவந்த தோன்றிப்பூ சில்லென்று பூத்துக்கிடக்கின்றது. வரகங்கொல்லையில் இளமான்கள் துள்ளி விளையாடுகின்றன. வள்ளிக்காடுகள் பின்னேபோகத் தலைவன் முல்லை நிலத்திற்கு வருகின்றான். அவன் வருகின்ற தேரின் ஆரவாரம், ஆற்றாமையால் அமளிமிசை யமர்ந்திருந்த தலைவியின் காதில் வீழ்ந்து அவளை மகிழ்விக்கின்றது.

உவமைப் பொருத்தங்கள்: இம் முல்லைப்பாட்டில் காணக்கிடக்கின்ற உவமைகள் பொருத்தமாகவும் படிப்போர் மனத்தில் பதிந்து இன்பம் ஊட்டுவனவாகவும் உள்ளன. கடலிடத்துள்ள நீரைப் பருகி எழுந்த கார்முகிலுக்கு, மாவலி வார்த்த நீரை வாங்கி வானளாவ வளர்ந்த கரியதிருமாலை ஒப்புமைகூறிச் செல்லும் ஆசிரியர் திறன் வியக்கற்பாலது. பாசறை அமைப்பைச் சொல்லும் பொழுது தரையில் ஊன்றியிருக்கின்ற வில்தடிகளில் அம்பறாத் தூணிகளைத் தொங்கவிட்டிருப்பது துறவிகள் தங்கள் காவியாடையைத் தம் முக்கோலில் தொங்கவிட்டிருப்பதுபோன்றிருந்தது என்று சொல்லும் ஏற்றமும் பொருத்தமுமான உவமை கண்முன் பார்ப்பதுபோன்று காட்சியளிக்கின்றது.

இயற்கை நுட்பம்: பாசறையிலுள்ள மெய்காப்பாளர்கள் மெய்ப்பை யணிந்து, தலைப்பாகை தரித்து, தூக்கத்

தோடு இரவில் காவல் காத்துக்கொண்டு அலைவது மோசி மல்லிகைப் புதர்கள் காற்றிலசைந்தாற் போன்றிருந்தது என்று கூறுவதாலும், முல்லைநிலப் பூக்களை அழகுபட எடுத்துரைக்கும் ஆற்றலாலும், வரகங்கொல்லையில் இள மான்கள் துள்ளும் காட்சியை இயம்புவதாலும் வள்ளிக் கிழங்கின் பருவத்தைப் பகருவதாலும் இவ்வாசிரியர் இயற்கை நுட்பங்களை நுனித்தறிந்தவர் என்பது புலப் படும்.

அன்றி, எடுத்துக்கொண்ட கருத்தைச் சித்திரம் போல் படிப்போர் மனத்தைப் பிணிக்குந்தகையவாய்க் கூறும் ஆற்றல் ஆசிரியருக்கு அமைந்திருந்தது என்பது பின்வருபவற்றால் தெற்றெனத் தோன்றும். பெருமுது பெண்டிர் ஊர்க்கருகிலிருக்கும் திருமால் கோயிற்குச் சென்று நெல்லும் முல்லை மலருந் தூவி நல்வரங்கேட்டு வணங்குகிறதும், இடைக்குல நங்கை குளிர்மிகுதியால் தோளில் கட்டிய கையினளாய் நின்று கன்றுகளைப் பார்த்துக் கூறுவதும், பார்த்திபன் பாடிவீடு அமைப்பதும், யானை ஆடி ஆடி அசைந்து கவளம் உண்பதும், அரசனுக்குத் தனியறை காண்பதும், பெண்டிர் கைவிளக்கேந்தி நிற்பதும், நள்ளிரவின் வருணனையும், காவலர் சுற்றிவருதலும், பொழுதறிவோர் நாழிகை வட்டிலால் காலமறிந்து கூறுதலும், அரசன் பள்ளிகொள்ளுதலும், அவன் மனநிலையும், அவன் நினைந்து வருந்திய வரலாறும், தலைவி ஏழடுக்கு மெத்தையில் காதலனை நினைந்து வருந்தி ஆற்றிக் கொண்டிருப்பதும், மழைத்தண்ணீர் இழுமென்னோசையோடு வீழ்ந்துகொண்டிருப்பதும், வினைமுடித்துவந்த வேந்தன் தேர் ஒலி கேட்டுத் தலைவி அகமகிழ்தலும், தூய இரட்டுத் துணியில் தீட்டிய ஓவியம் போன்று கருத்தைத் தம்பால் இழுத்துச்செல்கின்றன.

முல்லைப்பாட்டில் காணப்படும் பண்டைத் தமிழ்மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள் : 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த தமிழ்மக்களுடைய வாழ்க்கைவரலாற்றில் சிற்சில வற்றைக் காண்பதற்கு இம் முல்லைப்பாட்டுத் தொலைப்

பார்வையாடியாகப் (Television) பயன்படுகின்றது. இன்று தமிழ்மக்களிடம் காணப்படும் வழக்கம்போல் பண்டைக்காலத்தும் நன்னிமித்தமான நற்சொல் கேட்டல் மரபென்பது 'பெருமுது பெண்டிர் விரிச்சி நிற்ப' என்ற அடியால் தெரிகின்றது. விரிச்சி என்ற சொல்லின் பொருள் 'வரும் காரியத்தை விரிவாய் முன்னே தெரிவிப்பது' என்ற பொருளில் கூறப்படுகிறதோ என்று ஐயுறற்கு இடம் இருக்கின்றது. இதற்கு இப்பொருள்தான் என்பது,

> வேண்டிய பொருளின் விளைவுநன் கறிதற்கு
> ஈண்டிருள் மாலைச் சொல்லோர்த் தன்று

என்னுமடியால் உறுதியாகின்றது. எனவே விரிச்சி என்ற சொல் விரி என்ற சொல்லடியாகத் தோன்றியது என்று உணர்க. இவ்வாறு கோயில் சென்று நல்வரங் கேட்கப்போகும் பெண்டிர் நெல்லும் மலரும் கொண்டு போவது வழக்கம். போருக்கு முன்னர்ப் பாளையம் இறங்கித் தங்கிப் பின் போர்தொடுக்கும் இக்காலத்தைப் போலவே, அக்காலத்திலும் அரசன் பாசறை அமைத்துப் போர்தொடுத்துப் பகைவரை யழிப்பதும் வழக்கமாம். அக்காலத்தில் மகளிரும் போருடை தரித்துப் போர்க் களம் புகுதல் மரபாம் என்பது,

> இரவுபகற் செய்யும் திண்பிடி ஒள்வாள்
> விரவுவரிக் கச்சில் பூண்ட மங்கையர்.

என்று சொல்வதால் தெளிவுறும். இக்காலத்தில் பொழுதறியும் கருவியாகிய 'கடிகாரம்' மிக நுட்பமாக செய்யப்பட்டிருக்கிறதேனும் பழங்காலத்திலும் நாழிகை அறிவதற்குக் கருவிகள் கையாளப்படாமல் இல்லை. சிற்பத்திலும், தொழிலிலும் கைதேர்ந்த அயல்நாட்டு வல்லுநரைத் தமிழ்மக்கள் அழைத்துப் போற்றிப் புரந்தனர் என்பது யவனர் என்ற சொல்லால் அறியலாகும். இந்த யவனர் கிரேக்கத் தீவுகளில் ஒன்றான அயோனு (Iona) என்ற தீவினர் எனத் தெரிகின்றது. அன்றிச் சுராஸ்திரத்திலுள்ளார் நூல்நூற்பதிலும், நெய்வதிலும் ஆற்றல் மிக்கவராக இருந்ததனால் பண்டைத் தமிழ்அரசர் அவர்களை

அழைத்துக் குடியேற்றித் தொழில்வளம் படுத்தினார்கள்: சௌராஸ்திரர் என்னும் ஒரு வகுப்பார் பாளையங் கோட்டை, மதுரை, திரிசிரபுரம் முதலிய நகரங்களில் பெரும்பான்மையாக வாழ்வதை இன்றும் பார்க்கலாம். சுராஸ்திரர் - சௌராஸ்திரர் - புத்தர் - பௌத்தர் என்பது போல் இச் சொல்லாயிற்று எனக் கொள்க. கைத்தொழில் வினைஞரையும், அறிவாளிகளையும் தமிழ் உலகம் அக்காலத்திலிருந்து இக்காலம் வரையிலும் சாதி, சமயம், நாடு முதலிய வேறுபாடு கருதாமல் போற்றிவருகிறது என்பது விளங்குகின்றதன்றோ?

ஏனைய தேசத்து மக்கள் தங்கள் நாட்டினரல்லாத பிற நாட்டினரை மிலேச்சர் என்றழைத்ததுபோலத் தமிழரும் தமிழரல்லாத பிற மக்களை மிலேச்சர் என்றே அழைத்து வந்தனர். மிலேச்சநாட்டிலுள்ள ஊமரை வருவித்து அவர்களை அரசர் தமது பள்ளியறைக்குக் காவலாக அமர்த்திக்கொள்ளும் பழக்கம் இருந்தது. ஊமரையும், அயல்நாட்டினரையும் படுக்கையறைக்குக் காவலாக வைக்கும் கருத்து, அரசனுடைய அறையில் நடக்கும் மறைபொருள்களைப் பிறருக்கு எடுத்தோதா திருப்பதற்கே என்று தோன்றுகிறது.

அரண்மனை பல அடுக்குகள் உள்ளதாயிருந்ததென்றும், அரசனுக்கு நான்குவகைப் படைகள் இருந்தனவென்றும் யானைகளை வடசொல்லால் பழக்குவது வழக்கமாக இருந்ததென்றும் அறிகின்றோம்.

உரையாசிரியர்: பத்துப்பாட்டு முழுவதிற்கும் நச்சினார்க்கினியர் உரை இயற்றியுள்ளார். இவர் உரை இன்றேல் பல பழம்பாடல்களை நாம் சுவைத்து நுகருவது அருமை. எனினும் தமிழ்மொழி மரபைச் சிற்சில இடங்களில் கைவிட்டுப் பாட்டுக்களின் வினைமுடிவை அலைத்தும் குலைத்தும், வேண்டாத இடங்களில் பொருளை வற்புறுத்தி வருவித்தும் இனிமையைக் கெடுத்துவிடுவார். எடுத்துக்காட்டாக முல்லைப்பாட்டின் 18-வது வரியிலுள்ள நல்லோர் என்பதனை 7-வது அடியிலுள்ள 'போகி' என்பத

னோடு கூட்டிப் பொருள்கூற முயன்றதால் தாம் சொல்ல வேண்டிய 'பெருமுது பெண்டிர்' என்னும் எழுவாய்க்கு இடம் இன்மையால் அறவே விட்டுவிட்டார். சிறுபாணாற்றுப்படையிலுள்ள 59—60 அடிகளை,

> உளரியல் ஐம்பால் தோட்புற மறைக்கும்
> நல்கூர் நுசுப்பின் உமட்டிய ரீன்ற

என்று பிரித்து எளிதில் பொருள் கொள்வதை விட்டு விட்டு, 'நுசுப்பின் நல்கூர் புறம்தோள் மறைக்கும் உளர் இயல் ஐம்பால் உமட்டியர் ஈன்ற'—என்று சேர்த்துப் பொருள்கூறி இடர்ப்படுகின்றார். நச்சினார்க்கினியர் இவ்வாறு உரைகூறிப் போந்தாரோ, அன்றி, பிற்காலத்துப் பார்த்து எழுதினோர் தவறாய் எழுதிவிட்டாரோ நாம் அறியோம்.

முடிவுரை: பத்துப்பாட்டுகளைப் படிக்கும்பொழுது, பேராசியர் உயர்திரு. இராவ் பகதூர் பி. சுந்தரம் பிள்ளையவர்களை நினையாமலிருக்க முடியவில்லை. அவர்கள் பாடிய,

> பத்துப்பாட் டாதிமனம் பற்றினார் பற்றுவரோ.
> எத்துணையும் பொருட்கிசையு மிலக்கணமில் கற்பனையே.

என்னும் அடிகள் என்றென்றும் மகாதில் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கும். தமிழ்மக்கள் சுவைத்து நுகரும்பொருட்டு ஆசிரியர் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துப் பொன்வணிகனார் மகனார் நப்பூதனார் 103 அடிகளில் முல்லைப்பாட்டை ஆசிரியப்பாவில் வகுத்துரைத்த திறத்தைச் செய்யுளைப் படித்து இன்புறுக.

௯. மதுரைக் காஞ்சி

[வித்துவான். ஆ. ஜெபரத்னம், எம். ஏ.]
(ஜாயோவான் கல்லூரி, பாளையங்கோட்டை)

பன்மொழிப்புலவரும் தமிழறிஞருமாகிய டாக்டர் போப் ஐயர் தாம் எழுதிய நாலடியார் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு நூலின் முகவுரையில், “நாலடியாரைப் படிக்கும் போது பல அரிய உண்மைகள் வெளிப்படுகின்றன. தமிழ் மக்கள் ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்னும் ஊக்கமுள்ளவர்கள், நன்னெறி பற்றி யொழுகவேண்டுமென்ற விருப்பமுள்ளவர்கள், தன்னலமற்ற உண்மையான அன்புள்ளவர்கள், உயர்ந்த நோக்கமுள்ளவர்கள், ஒழுக்க நெறி காட்டும் நூல்கள் யாத்தலையே தமது இன்பப் பொழுதுபோக்காகக் கொண்டவர்கள். இத்தகைய மக்களுக்கு நற்காலம் தோன்றுமென்று நான் நம்புகிறேன்;” என்று கூறியுள்ளார். இங்ஙனம் அவர் முன்னுரைத்த அந்நற்காலம் இவ்வளவு அண்மையில் தோன்றுமென்று அன்று யார் எண்ணியிருக்கக்கூடும்?

ஆங்கிலம் கற்று, ஆங்கிலரைப்போல நடித்தலே நாகரிகம் என்று நம்மவர் கொண்டிருந்த மயக்கம் நீங்கி, கற்பனவெல்லாங் கற்று முடித்தாலும், இந்தியராய் தமிழராய் வாழ்தலே தகுதி என்னும் மெய்யுணர்ச்சி இப்போது பூத்திருக்கின்றது: பட்டம் பெற்ற கல்விமான்களும், கல்லூரி ஆசிரியரும் மாணவரும் ஆர்வமுடன் தமிழ் படிக்கத் தொடங்கியிருக்கின்றார்கள். எல்லாரும் தமிழைப் புறக்கணித்து, அயல்மொழியைக் கற்றுவந்த முன்னை இருட்காலத்தில் சான்றோர் சிலர் போற்றிக் காத்த தமிழ்ச்சுடர், இன்று பேரொளிப்பிழம்பாய் விரிந்து விளங்குவதைக் காண்கிறோம். அறிஞர்கள் முயற்சியாலும், வள்ளல்களுடைய ஆதரவாலும் பழந்தமிழ் நூல்கள் ஒவ்வொன்றாய்ச் சிறைவீடு பெற்று அச்சாகி வெளிவருகின்றன. புதிய நூல்கள் ஆக்கப்படுகின்றன. தமிழ்ப் புதினங்களும், வார வெளியீடுகளும், திங்கள் வெளியீடுகளும் தமிழர் இல்லங்களை அணி செய்கின்றன. தமிழ்க் கல்லூரிகள் தோன்றியுள்ளன.

தமிழ்கற்றுத் தேறுவோர்க்குப் பல்கலைக் கழகங்கள் பட்டங்கள் அளிக்கின்றன. தமிழ்வளர்ச்சிக் கழகங்கள், தமிழ் நூற்பதிப்பு நிலையங்கள், தமிழ்ப்புலவரையும், தமிழ்ப்பெருநூல்களையும் பாராட்டும் மாநாடுகள், இன்னோரன்ன தமிழியக்கங்கள் தமிழ்நாட்டின் மூலைமுடுக்கெங்கும் தமிழ்ப் பெருவெள்ளத்தைக் கொண்டுசெல்கின்றன. தமிழ்நாட்டில் மட்டுமன்றித் தமிழர் வதியும் பம்பாய், டெல்லி முதலிய பிற நகர்களிலும் கன்னித்தமிழின் காற்சிலம்பு ஒலிப்பக் கேட்கின்றோம்.

'தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம் பரவும்வகை செய்தல் வேண்டும்,
சேமமுற வேண்டுமெனில் தெருவெலாம் தமிழ்முழக்கம் செழிக்கச்
செய்வீர்.'

என்ற பாரதியின் அக்கனவும், கட்டளையும் நம் கண் முன்னே நிறைவேறி வருகின்றன. 'இந்திய மக்களுள் தனிச் சிறப்புடையவர்கள் தமிழ்மக்களே' என்ற போப் ஐயரது அருள்வாக்கின் உண்மையினை உலகம் ஒப்புக்கொள்ளும் காலம் இனிச் சேய்மையில் இல்லை!

இக்காலத்திலே தமிழ்மக்கள் அடைந்துள்ள விழிப்புக்கும், அவர்கள் கொள்ளும் பெருமிதத்துக்கும் காரணம் யாது? நாடெங்கும் பரவியுள்ள உரிமை உணர்ச்சியா? அன்றி, வரலாற்றுக்காலமும் வரையறுக்காத மிகப் பழமையான தம் முன்னோரது பண்பாட்டையும் நாகரிகச் சிறப்பையும், அவர்கள் எய்ப்பில் வைப்பென இப்போது கண்டுகொண்ட களிவெறியா? ஆம், தமிழராகிய நாம் நமது பழம் பெருமையை-வாழ்வியலின் கூறுபாடுகளை நுனித்துணர்ந்த முதிர்வினைக் கண்டுகொண்டோம். நம் அருமைச் சங்கநூல்களே நம் உயர்வை நமக்கு உணர்த்தியவை.

தொல்காப்பியமும், பத்துப்பாட்டும், எட்டுத்தொகையும் நமக்குக் கிடைத்துள்ள பழந்தமிழ்ப் பனுவல்கள். பதினெண் கீழ்க்கணக்காகிய நீதிநூற்களும், திணை நூற்களும் சங்கத்தமிழ் நூற்கள்தாம் என்று சிறிதுகாலத்துக்கு முன்வரை கருதப்பட்டன. ஆனால், ஆராய்ச்சியாளர் இப்போது, பொருளையும் இன்பத்தையும் அறத்தோ

டொப்பப் போற்றுவதாகிய தனித்தமிழ் நெறிக்கு மாறாக அவற்றைக் கடிந்துரைக்கும் அமண்சமயக் கருத்துடைய நீதிநூற்களை அவ்வாறு கொள்வதில்லை. எனவே, இன்று நாம் ஐயத்துக்கிடமின்றித் தனித்தமிழ்ச் சங்கநூல்களாகக் கொள்ளத்தக்கவை தொல்காப்பியமும், பத்துப்பாட்டும், எட்டுத்தொகையும், திருக்குறளும், நாலைந்திணைகளுமே. காலமென்னும் கன்மனக் கூற்றுவன் கையிற் சிக்கி மறைந்த மற்றைய இலக்கிய இலக்கணங்களையும், இசை நாடகங்களையும் போன்று, இந்தச் சங்கநூற்களும் தமிழகத்தினின்றும் மறைந்திருப்பின், இன்று தமிழராகிய நமது கதி யாது? பிற்காலத்தெழுந்த புராணங்கள், பிரபந்தங்கள், இதிகாசங்களாகிய நூல்களும்தாம் தோன்றியிருக்குமா? நாம் ஆரியமோ, அராபியோ, ஆங்கிலமோ கற்று, 'சொந்த நாட்டில் பரர்க்கடிமை செய்து துஞ்சியிருப்போம்.' அத்தகைய இழிநிலைமை எய்த வொட்டாமல் நம்மைக் காத்த இலக்கியங்களில் முதன்மைக்கண் வைத்து வழங்கப்படும் சிறப்புடையது பத்துப்பாட்டு.

இவ்வருமை நூலில் நக்கீரர் பாடிய திருமுருகாற்றுப் படை முதல், பெருங் கௌசிகனார் பாடிய மலைபடுகடாம் ஈறாகப் பத்துப்பாட்டுக்கள் இருக்கின்றன. இப் பத்துப் பாட்டுக்களையும் ஒரு நூலாகவே கருதிப் படித்தலும், ஏடெழுதிக் கொள்ளுதலும் அக்கால முதலே வழக்கமென்று தெரிகிறது. அதனால்தான் போலும் பத்துப்பாட்டிலுள்ள பத்துப்பாட்டுக்களிலும் ஒன்றுகூடக் கெட்டுவிடாமல், எல்லாப்பாட்டுக்களும் இப்போது நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. அவை தனித்தனியே வழங்கி வந்திருந்தால், ஒருவேளை ஒருசில பாட்டுக்கள் மறைந்துபோயிருக்கக் கூடுமன்றோ ?

கன்னித் தமிழன்னை வீற்றிருக்கும் கவின்பெறு கவிக் கோவிலாகிய பத்துப்பாட்டை இயற்றிய செஞ்சொற் சிற்பிகள் எண்மர். அவருள் நக்கீரர் என்னும் புலவர் தலைவர் திருமுருகாற்றுப்படையும், நெடுநல்வாடையும் இயற்றியிருக்கிறார். கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் பெரும்

பாணாற்றுப்படையும், பட்டினப்பாலையும் பாடியிருக்கிறார். கபிலர் முதலிய அறுவர் தலைக்கொரு பாட்டாக மற்றைய ஆறு பாட்டுக்களும் செய்துள்ளார்கள்.

பத்துப்பாட்டுக்கு உரை கண்டவர் உச்சிமேற் புலவர் கொள் நச்சினார்க்கினியர் ஆவர். இளம்பூரணர், பேராசிரியர், சேனாவரையர், பரிமேலழகர் முதலிய உரையாசிரியர்கட்கெல்லாம் பின்னர்த்தோன்றி, அவர்களது அரிய உரை நுட்பங்களையெல்லாம் ஆய்ந்து தெளிந்து தேர்ந்தவராகிய நச்சினார்க்கினியர் பத்துப்பாட்டுக்கு உரை செய்யக் கூடிய ஊழை நாம் வாழ்த்தல் வேண்டும். அவரை நமக்குத் தந்த அந்நல் ஊழ் தமிழ் நூல்களைப் பதித்துத் தமிழைக் காப்பதற்கென்றே பிறந்த உ. வே. சாமிநாதையரையும் நமக்கு நல்கியிராவிட்டால் பத்துப்பாட்டின் கதி யாதாகியிருக்குமோ அறியோம். ஊர்ஊராகச் சென்று, ஏடுஏடாகத் தேடிச்சேர்த்துப் பத்துப்பாட்டைப் பதித்துத் தந்த ஐயரைத் தமிழுலகம் என்றும் மறவாது. தமிழ்மக்கள் செய்த தவம், இன்று பத்துப்பாட்டு எல்லா இடையூற்றையும் கடந்து வந்து அவர்கள் கையில் இருக்கின்றது.

மதுரைக் காஞ்சி பத்துப்பாட்டில் ஆறாவது பாட்டு, எல்லாப் பாட்டுக்களினும் அடியளவால் பெருமையுடையது இதுவே. இதன்கண் எழுநூற்றெண்பத்திரண்டடிகள் இருக்கின்றன. இப்பாட்டு, முதலினும், இடையிடையே சிலவிடத்தும் வஞ்சியடிகள் வந்த ஆசிரியப்பா.

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனது அவைக்களத்திலே புலவர் பலர் இருந்தனர். ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்விப் புலவராய், அப்புலவர் தலைவராய் விளங்கியவர் மாங்குடி மருதனார். அவரே மதுரைக் காஞ்சியைப் பாடியவர். காஞ்சி பாடிய காரணத்தால் அவர் காஞ்சிப்புலவர் என்றும் அழைக்கப்பட்டார். அவர் இயற்றிய செய்யுட்கள் நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு முதலிய சங்கநூல்களினும் வருகின்றன.

பத்துப்பாட்டிலே மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநல்வாடை ஆகிய இரண்டு பாட்டுக்களுக்கும் தலைவன் தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் என்னும் பாண்டிய மன்னனேயாவன். அவன் கோச்சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறை என்பானோடு தலையாலங்கானத்திலே போர்செய்து வென்று அவனைச் சிறைப்படுத்தினன். அதனால்தான் அவன் அப்பெயரால் அழைக்கப்பட்டான். படை வன்மை படைத்த இராவணனைத் தன் இசைவன்மையால் வென்று துரத்திய அகத்தியனைப் போன்று, செழியனும் போர்க்கலையில் மட்டுமன்றி நாற்கலையிலும் தேர்ச்சிபெற்றவன். அவன் புலவரோடொப்பக் கவிசெய்யும் புலவனாகவும், புலவர்களை ஆதரித்த புரவலனாகவும் விளங்கியிருக்கின்றான். அமராபரணன், அருங்கலை விநோதன் என்று பாராட்டத் தக்கவன் அவன்.

அவன் உலகத்து இன்பமாகிய மனையாள் தோள் மருவுதலையும் மறந்து, போர் ஒன்றே இன்பப் பொருளென்று கருதி வாழ்ந்தான் என்று நெடுநல் வாடையில் கூறப்பட்டுள்ளது. மாதரைக் கூடிப் போகம் நுகர்வார்க்குச் சிறந்ததாகிய கூதிர்க்காலத்திலே, அவன் மனைவி அரண்மனையிலிருந்து, அவனது பிரிவை ஆற்றாளாய், ஒரு போதை ஒரூழியாகக் கழித்து வந்தாள். அவளுக்கு அது நெடிதாகிய வாடைக்காலமாகத் துன்பம் செய்தது. அவனோ பகைமேற் சென்று, பாசறையிலே நள்ளென்னும் யாமத்தும் பள்ளி கொள்ளானாய், வாட்புண்பட்ட வீரரைத் தேற்றிக்கொண்டிருந்தான். பகைமுடித்துச் செல்தற்கு உதவியாகவிருந்த வாடைக்காலம் அவனுக்கு நல்வாடைக் காலமாயிற்று. காதலும் வீரமும் தமிழர்வாழ்க்கையின் இரண்டு கூறுகள். எனவே, வீரனாக விளங்கிய அந்நெடுஞ்செழியன், காதலையும் நுகர்ந்து வாழும்படி நக்கீரர் நெடுநல்வாடையில் அவனுக்கு அறிவுரைக்கின்றார்.

இங்ஙனம், காமத்தையும் துறந்து, போரின்பத்தையே பேரின்பமாகக் கருதி வாழ்ந்த அவன் வீடு பேற்றைப்

பற்றி எண்ணுவதெங்ஙனம்? எனவே, ஆசிரியர் மாங்குடி மருதனார் தாம் பாடிய மதுரைக் காஞ்சியில், அவன், உலகம் நிலையாமை முதலிய மெய்ப்பொருளுணர்ந்து, வீட்டின்பம் எய்தும்படி அவனைத் தூண்டுகின்றார். மதுரையிடத்து வைத்து, அவர் அரசனுக்குக் கூறிய காஞ்சி யாதலின், இது மதுரைக் காஞ்சி எனப்பட்டது. தனக்கோர் இணையில்லாத வீட்டின்பம் ஏதுவாக, அறம் பொருள் இன்பங்களும், யாக்கையும், செல்வமும், இளமை முதலியனவும் நிலைபேறில்லாதவை எனச் சான்றோர் எடுத்துரைப்பது காஞ்சியாகும்.

" பாங்கருஞ் சிறப்பிற் பல்லாற் றானும்
நில்லா வுலகம் புல்லிய நெறித்தே "

புலவர் ஒருவர், ஓரரசற்கு உலகநிலையாமை உரைப்பதற்கு ஒரு பத்து, அன்றிப் பதினைந்து அடிச் செய்யுளே சாலும். எனின், மதுரைக்காஞ்சி எழுநூற்றெண்பதடிகளின் நீண்டு கிடப்பதென்? பாட்டுடைத் தலைவனாக விருந்து, காஞ்சி கேட்பவன் தமிழ் நாட்டைப் பொதுமை நீக்கித் தனியுரிமையாக்கி ஆண்ட பேரரசன். அவற்குக் காஞ்சியுரைப்பவர் புலவர் தலைவராய் அவனவையில் விளங்கிய மாங்குடி மருதனார். இவர் இருவருடைய பெருமைக்கும் பொருந்துவதாக மதுரைக்காஞ்சி நெடும் பாட்டாக அமைந்திருக்கின்றது. மருதனார் முதற்கண், அரசனுடைய படைத்திறனையும் கொடைத்திறனையும் பாராட்டி,

" அரியதந்து குடிஅகற்றி
பெரியகற்று இசைவிளக்கி,
முந்நீர் நாப்பண் ஞாயிறு போலவும்
பல்மீன் நடுவண் திங்கள் போலவும்,
பூத்த சுற்றமொடு பொலிந்து இனிது விளங்கி,
கடந்தடு வான்வாய் இளம்பல் கோசர்
இயனெறி மரபினின் வாய்மொழி கேட்ப,
மறமிகு சிறப்பின் குறுநில மன்ன
ரவரும் பிறரும் துவன்றிப்
பொற்புவிளங்கு புகழவை நிற்புகழ்ந் தேத்த,

விலங்கிழை மகளிர் பொற்கலத் தேந்திய
மணங்கமழ் தேறல் மடுப்ப நாளும்
மகிழ்ந்தினி துறைமதி பெரும!"

என, அவனை வாழ்த்துகிறார். அங்ஙனம் அவர் அவனைப் பாராட்டிக் கூறுமுகத்தான், அவன் செய்த போர்கள், அக்காலத்துப் போர்முறைகள், அவன் அடைந்த வெற்றிகள், ஈட்டிய பொருள்கள், அவனது ஆட்சிமுறை முதலியன விரிவாய்ச் சொல்லப்படுகின்றன. பின்னர்ப் புலவர், அவன் ஆண்ட தமிழ்நாட்டின்கண்ணுள்ள ஐவகைநிலங்களின் வளங்களையும், இவ் ஐவகைநிலங்களின் நடுவண் அமைந்திருப்பதாகிய மதுரைமாநகரின் சிறப்பையும், மதுரைவாசிகளது வாழ்க்கை இயல்களையும் இன்று நம் கண்ணெதிரே நாம் காண்பது போலப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றார். நாட்டுவளம், நகர்வளமெல்லாம் செவ்விதினுரைத்து, அரசனை மகிழ்வித்துப், பின்னர், 'இச்செல்வங்கள் யாவும் நிலையில்லாதன. அவற்றொடு மனிதர்க்குள்ள தொடர்பு அறும் நாள் ஒன்றுண்டு' என்று அரசனுள்ளம் எளிதினேற்குமாறு இனிதாகக் காஞ்சியுரைக்கும் புலவர் மருதனாரது மதிச்சிறப்பை என்னென்பேம்!

தென்னாடு ஆண்ட பாண்டியர் முறை வழுவாது அரசு புரிந்து வந்தனர். அதனால் வளி வானில் வலமாகச் சுழன்றது. நாண்மீன்கள் நெறிதவறாது ஒழுகின. பகல்செய்யும் செஞ்ஞாயிறும், இரவுச் செய்யும் வெண்திங்களும் குற்றமற்றுத் தோன்றிவிளங்கின. மழை தொழில் உதவியது. மாதிரம் கொழுத்தது. நிலனும் மரனும் பல்லுயிர்க்கும் தம் பயன் கொடுத்தன. மக்கள் பசியும் பிணியும் அறியாராய்ப் பொலிந்து விளங்கினர். அவ்வரசர் சென்ற சென்ற திசையெல்லாம் வெற்றித்திரு அவர்கட்கே உரிமையாயிற்று. அப்பாண்டியர் குலத் தோன்றலாகிய இந் நெடுஞ்செழியனும் சேரன், சோழன் ஆகிய இரு பேரரசரையும் திதியன் முதலிய குறுநில மன்னரையும், ஏனைக் குறிஞ்சிநில மன்னரையும் பிறரையும் வென்று,

"தென்குமரி வடபெருங்கல்
குணகுட கடலா வெல்லைத்

தொன்றுமொழிந்து தொழில்கேட்ப
வெற்றமொடு வெறுத்தொழுகிய
கொற்றவர்தம் கோனாக'

விளங்கினன்.

அவன், போர்க்குச் சென்று விழுப்புண்படாத நாளையெல்லாம் தம் வாளொடு வைத்து எண்ணாத பெருமிதம் படைத்த மறவர் இனத்தைச் சேர்ந்த மாறன். தன்னொடு மாறுபட்டார் யாவராயினும், அவரது நாட்டில் அவன் புகுந்து, நாடெனும் பேர் காடாகும்படி அவர்களுடைய பசுத்திரள் தங்கின இடமெல்லாம் புலி முதலிய விலங்குகள் தங்கவும், ஊர் இருந்தவழி பாழாகவும் அதனை அழிப்பான். நாட்டை அழித்துப் பகையடக்கிய பின்னர், அந்நாட்டில்தானே அவன் யாண்டுபல கழிய இறுத்து, அது, முன்னையினும் பன்மடங்கு மேம்பட்டு அந்நாட்டு மக்கட்கு நலம்பல பயக்குமாறு புதிய புதிய துறைகளை வகுப்பான். அஃதன்றியும், அவன் அந்நாட்டுக் குடிகளையும் தன் உரிமைக் குடிகளாகவே கருதி, தன் குலத்துப் பெரியோர் சென்ற அடிவழிப் பிழையாது அவர்களை ஆண்டு வருவான். இக்காலத்துப் போர் வெல்லும் வல்லரசுகளின் செயலையும், ஒருநாட்டுக் கொருநீதி வகுக்கும் அவர்தம் புன்மையையும், முற்காலத்து நம் செழியனது செயலொடு ஒப்புநோக்குமிடத்து, இவர்கள் இழிவு எத்துணைத் தெள்ளிதிற் புலனாகின்றது! மண்ணாசையால் இவர்கள் செய்யும் வஞ்சச் சூழ்ச்சிகட்கும், சொல்லும் பொய்கட்கும் கணக்குண்டோ? தாம் போரில் வென்ற நாட்டு மக்களது உரிமைகளைக் கவர்ந்துகொண்டு, அவர்களது தொழில், வணிகம், செல்வமனைத்தையும் தம்முடையவாக்கி, கோல்நோக்கி வாழும் அக்குடிகள் வான்நோக்கி அழுமாறு அவர்களைத் தவிக்கவிடும் இவர்கள் வல்லரசர்களா, அன்றி வல்லசுரர்களா, கூறுமின்!

தமிழ்மன்னனாகிய நெடுஞ்செழியனோவெனின், தான் ஒரு பொய் சொல்வதால் தனக்கு உயர்ந்த தேவருலகத்து ஆட்சியும், சாவாமை தரும் மருந்தாகிய அமிர்தமும் கிட்டு

வனவாயிருப்பினும், அப்பொய்யினைச் சொல்லான். தென் திசையிலுள்ள மலைகளெல்லாம் நிறையும்படி வாணன் வைத்த விழுநிதி பெறுவானாயினும் தனக்குப் பழியாகும் இழிசெயலெதுவும் செய்யான். தன்பாலுள்ள பொருளைத் தனக்கென வைத்துக்கொள்ளாது பிறர்க்குக் கொடுத்து, அக்கொடையால் வரும் புகழையே விரும்புவான்.

ஆயினும், இவ்வாறு கல்வி, தறுகண், இசைமை, கொடை ஆகிய நாற்றிறத்தும் பெருமிதம்படைத்து விளங்கிய அப் பேரரசனாகிய நெடுஞ்செழியன், இம்மை நீங்கித் தான் செல்லக்கடவதாகிய வீடுபேற்றுக்குரிய நெறியில் முயலாது இருந்தனன்.

‘குலம்தவம் கல்வி குடிமைமூப்பு ஐந்தும்
விலங்காமல் எய்தியக் கண்ணும்—நலம்சான்ற
மையறு தொல்சீர் உலகம் அறியாமை
நெய்இலாப் பால்சோற்றின் நேர்’

அன்றோ? எண்வகைத் திருவும் எஞ்சாதெய்தி வாழ்ந்திருந்த அவன் வீட்டுத் திருவுக்கு விலக்காய் இருந்த எளிய நிலையைக் கண்டு, அவன்பால் இரக்கம்கொண்டு மாங்குடிமருதனார் அவனுக்கு உலகநிலையாமையை எடுத்து ஓதுகின்றார்: ‘ அரசனே, உன்னைப்போலவே தம் பகைவரை வென்று, பெரும்பொருள் ஈட்டித், தம் புகழ் பாடும் பாணர்க்கும் சூதர்க்கும் தேரோடு மா சிதறி வாழ்ந்திருந்த திறல்மன்னர் திரையிடும் மணலினும் பலராவர். அவரெல்லாம் மெய்ப்பொருளறியாது வாழ்ந்து வறிதே மாய்ந்தார். உனக்கும், ஐம்பொறிகளாலும் நுகரப்படுவனவாகிய இப்பொருள்களோடுள்ள தொடர்பு அறுங் காலம் வரும். அவற்றோடுனக்குள்ள இத் தொடர்பு நிலைத்துநிற்பதொன் றென்று நீ எண்ணிக்கொண்டிருக்கும் உனது மாயை கெடுக. இவ்வுலக வாழ்வினும் இன்பம் செய்வதாய், நிலைபேறுடையதாய் விளங்கும் பொருளொன்றுண்டு. அதனைக் காட்டுதற்கு எனக்குத் தகுதி இல்லை. நீ நல்லாசிரியரிடம் சென்று, அதனை அவர்கள் பால் கேட்டுத் தெளிவாயாக.’ இதுவே, மாங்குடிமருத

னார், தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுக்கு உரைத்த காஞ்சி.

மதுரைக்காஞ்சியில், ஆசிரியர் ஐவகைநிலங்களின் இயல்புகளையும் தெளிவாக எடுத்துரைக்கும் முறை, நூற்கண் ஆசிரியர் வாக்காகவே படித்து இன்புறுதற்குரியது. ஒரு நூலின் தன்மையை அறிதற்குரிய நன்முறை அந்நூலை நேரில் படித்தலேயாகும். இத்தகைய கட்டுரைகளெல்லாம் நூல்களைப் படித்தற்கு உதவும தோற்றுவாய்களேயாம். இக்கட்டுரைகளையும், காப்பியங்களின் சாரமாக உரைநடையில் எழுதப்படும் சிறிய நூல்களையும் படித்த மாத்திரத்தில், மூலநூல்களையே ஆராய்ந்து தேர்ந்துவிட்டதாக மயங்குதல் கூடாது. எல்லாவற்றையும் எளிதாகவும் விரைவாகவும் அடைந்துவிட வேண்டுமென்ற விருப்பு இக்காலத்தில் எங்கும் பரவி இருக்கின்றது. வானவூர்தியிலேறி அமர்ந்து, மணிக்கு நூறு இருநூறு கல் விரைவில் பல்லாயிரங் கல்களுக்கப்பாலுள்ள வேறிடங்களுக்குச் செல்லலாம். இது விஞ்ஞானம் அளித்த நலன். ஆனால் வானவூர்தி வேகத்தில் தொல்காப்பியத்தின் மூன்று அதிகாரங்களையும், இருபத்தேழு இயல்களையும் படித்து முடித்தல் ஒல்லுமோ? நம் முன்னோர் எங்ஙனம் முயன்று முறையாக நூல்களைக் கற்றனரோ அங்ஙனமேதான் நாமும் கற்றல் வேண்டும். ஆதலின், தமிழ்ப் பற்றுக்கொண்டு அதனைக் கற்கப் புகும் இளந் தமிழன்பர்கள் சிறிய உரைநடை நூல்களையும், கட்டுரைகளையும் படித்தனராயின், அதன் பின்னர் முதல் நூல்களையும் அவற்றின் உரைகளோடு படித்தல்வேண்டும். நிற்க, இனிக் காஞ்சிப்பாட்டில் பாண்டிநாட்டின் ஐவகை நில வளங்களையும், மதுரைநகரையும், மதுரைவாழ் மக்கள் வாழ்க்கையினையும் காண்பாம்.

மருதம்: ஆறுகள் கொள்ள அமையாமல் பெருகி வருகின்ற வெள்ளத்தால் குளங்கள் நிறைந்தன. குளங்களிலிருந்து வாய்க்கால் வழியாகப் பாய்ந்த நீரால், வயல்களில் யானைகள் நின்றால் அவற்றை மறைக்கும்படி கதிர்கள் விளைந்தன. தாமரை, நெய்தல், நீலம், ஆம்பல் முத

லிய பூக்கள் செறிந்து பின்னிக்கிடக்கும் பொய்கைகளில கம்புட்கோழிகள் தத்தம் துணையொடு படுத்துறங்கின. வலைஞர் இக் கோழிகளின் தூக்கம் கலையும்படி, பொய்கைகளில் இறங்கி வலைவீசி மீன் பிடிப்பர். கரும்பு ஆலையினிடத்துப் பிறக்கும் ஓசையும், அள்ளலில் வலியற்றுத் தங்கிய எருதுகளை எழுப்பும் களமர் செய்யும் ஆரவாரமும், திருப்பரங்குன்றத்தில் நடக்கும் திருவிழாவின் ஆரவாரமும், புதுநீர் வரவால் மகிழ்ந்து, மைந்தரும் மாதரும் நீராடும் ஆரவாரமும் விண்ணிலுறை தேவர் செவிக்கு இன்பமாக இருக்கும்படி அங்குச் சென்றொலித்தன.

‘களிறுமாய்க்கும் கதிர்’ என்று புலவர் கூறுவது இக்காலத்து நமக்கு நம்பத்தகுவதாய் இல்லை. பெரியரும், சிறியரும், கற்றாரும், கல்லாதாரும், அற்றம் நோக்கி ஒருவரையொருவர் பொருள்பறித் துண்ணும் வாழ்க்கைப் போட்டி மலிந்த இக்காலத்தில், கடவுட்பற்று அறப்பற்றுக்கள் இல்லாத இக் கலியூழியில், நன்செய் நிலங்களில் நெல் புல்லாகிக் கால்வரிசை விளைகின்றது. இதனைக் கண்ணுறும் நமக்கு அந்நாளில் களிறுமாய்க்கும் அளவுக்குக் கதிர்கள் ஓங்கி வளர்ந்தனவென்பது உயர்வுநவிற்சியாகத் தோற்றமேயன்றி, உண்மை நவிற்சி எனத் தோன்றாது.

> ‘முறைகோடி மன்னவன் செய்யின் உறைகோடி
> ஒல்லாது வானம் பெயல்’.

முறை தவறி ஆட்சிசெய்யும் கொடுங்கோல் மன்னன் நாட்டில் பருவங்கள் உரியகாலத்தே வாரா. வானமும் மழை பெய்யாது. இது வள்ளுவர் கூற்று. அறத்தாலேயே உலகம் நடக்கின்றது என்ற தமிழர் தனிக்கொள்கையினையே வள்ளுவரின் இக்குறள் கூறுகின்றது. அறம் தழைக்கப் பயிர் தழைக்கும்; அறம் கருகப் பயிர் கருகும் அன்றோ? மருதனார் வாழ்ந்த முற்காலத்தில் மக்கள் முற்றிய நெற்கதிரை அறுக்கும் நாளிலே தம் வயலில் பறை முழக்கி விழவயர்வர். அறுவடைநாள் அனைவரும் கூடி மகிழ்வதோர் திருநாளாகக் கொண்டாடப்பட்டது.

இன்று மருதனார் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்து, தாம் முன்கண்ட அதே வயல் நிலங்களில், நெற்பயிர் புற்பயிராகி இரண்டொரு நென்மணிகளை ஏந்திக் கால்வரிசை விளைவதனையும், அதனை அறுப்பார் அரசியலதிகாரிகட்குத் தெரியாமலிருக்கும்படி அரவஞ் செய்யாமல் இரவோடிரவாய் அறுத்து அடித்து, நெல்லைப் பிறர் வீடுகளில் பதுக்கி வைப்பதனையும், மக்கள் நோய்இகந்து நோக்கு விளங்க வாழ்ந்த பண்டை நிலை மறைந்து, இன்று விடைச்சீட்டுக்களில் நெல்லும் சோளமும் வாங்கி அரைவயிறுண்டு, பசியும் பிணியும் வருத்த, ஊருக்கொரு மருத்துச்சாலை வேண்டுமென்று கூவுவதனையும் கண்டால், அவர், தம் கண்களை நம்புவாரோ? சாதி சமய வேற்றுமைகளும், வறுமையும், நோயும், அறியாமையும் மலிந்து, அவற்றால், மக்கள், மன வாக்கு காயங்களில் உண்மையின்றிப் பொய் பயிலும் இக்காலத்தில், முன்னோர்கண்ட வாழ்வெல்லாம் நமக்கு நம்பத் தகுவதாய் இராது. ஆனால் அவர்களைப்போன்று நாமும் அன்பும் அறனும் உடையோராய், உண்மையே பயிலும் உயர்மக்களாய் வாழ்வோமாயின் நாம் இழந்த பெரும் வாழ்வை மீண்டும் அடைவோம்; 'களிறுமாய்க்கும் கதிர்' நமக்குக் கற்பனையாகத் தோன்றாது.

முல்லை: காடாகிய முல்லைநிலத்திலே, தினையும், எள்ளும் வரகும் விளைந்தன. ஆழ்ந்த குழியிலே அழகிய மணிகள் கிடந்து விளங்கின. அழகிய மான்குட்டி துள்ளித் திரிவதனால் புதைந்து கிடந்த பொன், குப்பைத் தரைமேல் எழுந்து ஒளிர்ந்தது. நீலமணியை யொத்த பசிய பயிர்கள் மேல், வெள்ளியை நிகர்க்கும் முல்லைமலர்கள் உதிர்ந்து கிடந்தன. வெறிக்கூத்தாடிய களம்போல, பலநிற மலர்கள் செறிந்த நீர்நிலைகளில் நெய்தலும் தொய்யிலும் மலர்ந்து விளங்கின.

குறிஞ்சி: மலையிடமாகிய குறிஞ்சி நிலத்திலே, அகிலையும், சந்தனத்தையும் வெட்டி வெளிசெய்த மேட்டு நிலங்களிலே, தோரையும், வெண் சிறுகடுகும், ஐவனமும், இஞ்சியும், மஞ்சளும், மிளகும் பயிரிடப்பட்டன. விளைந்த

பல பண்டங்களும் பாறைகளில் குவிக்கப்பட்டுக் கிடந்தன. மகளிர் தினையிற்படியும் கிளியைக் கடியும் ஆரவாரமும், அவரையினது தளிரைத் தின்னும் ஆவையோட்டும் ஆரவாரமும், பொய்க்குழியில் வீழ்ந்த பன்றியைக் குறவர் கூடிக் கொல்லும் ஆரவாரமும், வேங்கைமரத்தின் கொம்புகளிற் பூத்த நறிய பூவைப்பறிக்கும் மகளிர், அக்கொம்புகள் தமக்குத் தாழ்ந்து கொடுக்கும்படி 'புலி, புலி' என்று கூவும் ஆரவாரமும், புலி முதலிய விலங்குகள் செய்யும் ஆரவாரமும் அம்மலையிடத்தே மாறி மாறி ஒலித்தன. இவ்வொலிகளின் தடிப்பால் தடைப்படாதது போல, ஆங்காங்கே அருவிகள் இடையறாது வீழ்ந்துகொண்டிருந்தன. கரிய நீர்க்கால்கள் பள்ளங்களின் வழியே பாய்ந்தோடின.

பாலை: சுரமாகிய பாலைநிலத்திலே, மூங்கிற் பணைகளிற் பிறந்த தீ சுற்றிலுமுள்ள பசிய தாறுகளைச் சுட்டெரித்தது. அதனால், யானைகள், மேய்வதற்கு மூங்கிலின்றி, வெவ்வேறிடங்களுக்குப் பெயர்ந்து சென்றன. மலைகள், அருவிகளற்று வறண்டு கிடந்தன. ஊகம்புல் வைக்கோல் போல் உலர்ந்துவிட்ட அக்காட்டிலே, கடுங்காற்று வீசிக் கடல்போல் ஒலித்தது. தழையும் பூவும் கலந்து கட்டிய கண்ணியை அணிந்தவராய், இளைஞர் வில்லும் அம்பு மேந்திய கையுடன் ஆறலைகள்வர் வாராமல் காவல் புரிந்து வந்தனர். ஞாயிற்றின் வெவ்வெயிலுக்காற்றாது, மரங்கள் யாவும் கரிந்துவிட்டமையால், அக்காட்டகத்தே நிழல் என்பதே இல்லை.

நெய்தல்: கடல் சார்ந்த இடமாகிய நெய்தல்நிலத்திலே, கடலிற் பிறந்த சங்கும் முத்தும், செட்டிகள் கலமூர்ந்து சென்று பிற நாடுகளினின்றும் கொண்டுவந்த பலவகைப் பண்டங்களும் ஆங்காங்குக் குவிந்து கிடந்தன. நம்நாட்டு அணிகலங்களைப் பெற்றுச் செல்லும்படி, யவனர் தம் நாட்டுக் குதிரைகளை மரக்கலங்களிற் கொண்டு வந்து இங்கு இறக்கினர். முத்து, சங்கு, உப்பு, தீம்புளி, மீன் துணியல் ஆகிய பல பொருட்களை ஏற்றிய கலங்கள் துறைமுகத்தில் கூட்டங்கூட்டமாக நின்றன.